

קריאות פתורה

המשנה במגילה פורטת את הקריאות לראש חודש ופסחיים, ולסיים מביא פסוק-

מגילה דף ע"א א"א במשנה, שניא...¹

מפ"ת יש חיוב לקרוא מעניין של יום

ר"י מגילה פרק רביעי (י"ג ע"א), ירושלמי... במנחה²

משנה תיקן לראשון הקריאה בשבתות - ומפירושה' משנה ששם הקריאה בימים טובים היא מתקנת משנה רבי'נה, ופסוק הוא איסמכתא ולא לימוד אמור (א"א"כ נפרש את הוידבר משנה' כתקנת משנה רבי'נה בכתובה בתורה!)

ב"ק דף פ"ב ע"א, אשרה תקנת ... וקורין בשני וחמישי³

לפי מ"ש כאן תיקן עזרא את הקריאה בשני ובחמישי ובשבת מנחה.

שם בגמ' ושיבו קורין... אשרה באלפין, ורש"י⁴

הנביאים בדור המדבר תקנו לקרות בג' ופ' שלדא ילכו ג' ימים בליל תורה (משנה כבר תיקן את הקריאה בשבת). ועזרא תיקן לקרות בשבת מנחה ושיקראו לפחות אשרה פסוקים בג' ופ'.

תוס' שם ד"ה כד',... המקום⁵

בחרו בשני וחמישי מפני שמשנה רבי'נה עלה בה' וירד בג'

רמב"ם פרק י"ב תפלה העכה או⁶

לפי רמב"ם נביאו דור המדבר פכוונה למשה רבי'נה.

רמב"ם פרק י"ג תפלה העכה או⁷

המשנה באר"י ישראל בזמן פגמ' פ"ה למדור את התורה פעם בשלש שנים (המשנה מובא בגמ' סוף מגילה), אבל המשנה שנתפשה בכל תפילות ישראל הוא למדור את התורה כל שנה.

מגילה דף ע"א א"א, תניא ר' שמעון בן אלעזר אומר... פאי'לן⁸

לכאורה לפי ר"ש בן אלעזר תיקן עזרא לקרות פרשת בחוקותי לפני שבועות וכי תבא לפני ראש השנה - ושלא כמשנה אר"י ישראל פנ"ד.

1' מנינה מנינה דף ע"ב, בפסח... מן החשבון, ורש"י

המשנה קבצה את הקריאות ל'מים אביס, ושבב' ופ' ושבת מנחה קוראים מפרשת שבת בבאב ובכד צאת בשבת מתחילים מפתחלת הפרשה.

לגבי הקריאות בימים אביס אין מנהגנו כמו שראינו במשנה-

2' מ' ע ד"א ע"א, ופאינא נפוא... ביננה'

המנהג ל'קרות- בפסח: **משך** משכו וקחו לכס ל'אין, **תורא** שור או כשב, **קדש** קדש ע"ב כבכור, **בכספא** אס כסף תלוף את'א, **פסל** פסל ע"ב שני לחות אבינים, **במדברא** במדבר סיני וישו בני ישראל את הפסח, **שלח** בשלח פרצה את פסח, **בוכרא** כד הבכור אשר י'דף

בחה בשבועות: ביום ראשון פרשת יתרו מבחודש פשטי, ביום שני (בחודש) כד הבכור

בראש פשנה: ביום ראשון וד' פקד את שרה, ביום שני פרשת עקידת יצחק

ביום פכפורים: עבודת יו"כ מפרשת אחרי מות, ולמנחה פרשת פעריות באחרי מות

3' ע, יו"ט פראשון של חה.. נחר חודש'

בסוכות: שור או כשב ב' ימים פראשונם, בחודש"מ קרבנות פחה, בשמיני עזרת כד הבכור (המנהג ל'פרשת משה תשע'ר), בשמחת תורה וצאת פברכה, ובשבת חול פמוצד (וכן בשבת חול פמוצד פסח) ראב אותה אומר אלו (ופי' פרשת פסל ע"ב שקוראים בחמישי של פסח, ואס חל שבת באח"צ חולו של מוצד פסח קוראים אותה בשבת ואח"כ מדלטים על פסל ע"ב בסדר הקריאות)

4' ע ע"ב, בתשעה באב... אוסיפוס'

בר"ח: ובראשי חדשיכם

בחנוכה: פרשת פנשיאים

בפורים: ויבא אמלק

בתשעה באב: כי תוליד בנים

5' מנינה מנינה כ"ט ע"א... לכסדרן, ורש"י

מ"ח אדר או בשבת שלפני מתחילים ל'קרות בארבע פרשיות- שקלים, זכור, פרה, ופחודש- בנסף ל'פרשיות פשבמות. במזן שבית המקדש קיים יש חיוב ל'קרות בפרשת שקלים כדי לזכור עזס שיש חיוב לתרום מחזית השקל ל'קרבנות זיבור, פרה ל'זפור את פזס ל'פזר מנחמת מת כדי שיוכלו ל'זבאי קרבן פסח, ופרשת פחודש כדי ל'זפורים על מליות קרבן פסח. בזב"ז קוראים בפרשיות אלו זכר ל'זמן שבית המקדש פ"ה קיים, ופרשת זכור פ"א קיים של פחיוב דאורייתא ל'זכור את המלכות למחות את זכר אמלק- וקבצו את קיום המלכות סמוך לפורים מפני שפמן פ"ה מזרע אמלק.

ופנה, ל'ע"ב ראינו במשנה שבתענית קוראים בברכות וקדלות, ולכאורה ז"ע למה אנו קוראים ויחד שחרית ומנחה בתענית-

6' מסכת סופרים (מזדפס אחרי מסכת ע"ב) פ"ז הלכה ז', ובתעניות... דרשו פ"ה

לפי מה שכתוב כאן, קוראים בברכות וקדלות רק בג"ב ובתעניות שאזרים על עזירת גשמים, אבד בשאר תעניות קוראים ויחד.

7' תוס' פסחים דף מ' ע"ב ד"ה אבד, ובכמה דברים... שלנו, ובפר' ויחל...'

מנהגנו כמ"ש במסכת סופרים לגבי שאר תעניות.

ל'ע"ב ראינו את סדר הקריאה בחה פסוכות-

8' שו"ע או"ח סי' תרס"ג סעיף א'

ישנם ב' מנהגים לגבי הקריאה בחול פמוצד סוכות- פאס קוראים בקרבן שאינו שייך בכלל לאותו יום כדי ל'פזלים ל'ארבעה קרואים, או שצד"ף לחזור על קריאות פ"מים פמתאימים. למשל, פמנהג ל'קרוו לכפן בקרבנו של פיום, ל'לו בקרבנו של פפסק, ל'שלטי ביום של'אחריו, ול'רביעי בשני ימים שקראו בפתחלה, וכד זב פוא בחודש ל'בלבד אבד באר"ץ ישראל שאינו יו"ט שני (חודש מר"ה) ביום שני של סוכות אין קוראים בשור או כשב אלא בקרבנות פחה כבשאר ימי חולו של מוצד, ובחולו של מוצד קוראים לכל ארבעת הקרואים בקרבנות של אותו יום, ובשמיני עזרת באר"ץ ישראל שפוא שמחת תורה קוראים בזאת פברכה, וכד זב ל'ענין חה פסוכות, אבד בפסח אין פבדל בין עיקר הקריאה באר"ץ ישראל ל'זב של חודש ל'אר"ץ- שגשני קוראים שור או כשב שפוא מ'ענין של יום (פקרבת קרבן פמוצד, ומליות ספירת פמוצד), אלא שמחסרים את הקריאה של אחרון של פסח (כד פבכור).

במחצית הראשונה פוזכרה ענין הפפסרה בניאי-

1' מנייה ד' כ"ג ע"א, הפפסיר בניאי דא יפחות... בתורה'

חז"ל תקנו לקרות לפחות כ"א פסוקים בניאי אחרי קריאת

2' ספר אבדורפס דר שחרית של שבת, ולמה... יותר'

תקנת הפפסרה פיתה בזמן הגזירות לך הקריאה בתורה ותקנו לקרות בניאי לפחות כ"א פסוקים במקום שבת הקראים שבשבת - ע' פסוקים לכל אחד, ואפילו אחרי ביטול הגזירה התקנה במקומה צומדת.

3' ע' במנייה ד' ע"א, דאמר עולא... כבוד תורה, ורש"י... שופ'

הפפסיר חייב לקרות בתורה תחלה כדי לתת חשיבות לתורה על פניאי.

ופנה. בשבתות מנענעו שהפפסיר קורא מהפרשה שקראו לפניו, אבל במוצאים מוטיאים שני ספרי תורה - בראשון קוראים את הקריאה שנקבעה במ"א, ובשני קוראים מקרבנות פיום למפסיר. דבר זה דא נזכר במ"א -

4' תוס' מנייה ד' ע"ב ד"ה ושאר, ול' ע"א ע"ב, ויאמר ד' אלקים... אונתיפס'

מנענעו במוצאים מוזכר בסידורו של ר' אמרם גאון, ופואי מבוטא על פניאי שקריאתו חשובה לפני הקב"ה כהקרבנות.

ואדין קשה, למה אין מוטיאים ב' ספרי תורה בכל שבת לקרות למפסיר בקרבן מוסף שבת שבפרשת פנחס.

5' תוס' מנייה ד' כ"ג ע"א ד"ה כיון, ופוא שאין מוטיאין...'

התוס' נתנו שלשה טעמים: א. שאין פרשת וביום בשבת אלא ב' פסוקים ולקמן נלמד שאין פוחתים דעולה בתורה משלשה פסוקים. ב. שתקנת הפפסרה פיתה לקרות בניאיאים מציין מה שקרא בתורה, ואם יפסיר בקרבן שבת תזכיר כל הפסרה לפיות מציין שבת ול'א מציין הפרשה. ג. דוקא קרבנות פחיים וראש חודש שבאים לכפרה תקנו לקרות וכמשמעות במ"א שראינו דע"ל על סאלת אברפס אבינו, במה אדע', אבל אין בקרבנות שבת משום כפרה.

וא"כ - ראוי בתוס' שהפפסרה חייבת לפיות מציין קריאת הפפסיר, לכך רוב הפסרות פשנה פן מציין פרשת פשבוע, ופפסרות פחיים פן מציין פחיים כמו שראינו במחצית לע"ל.

בין אותן הפפסרות פמוזכרות במ"א ישן כמה שאין מנענעו כמו שכתוב במ"א -

6' תוס' ד' ע"א ע"ב ד"ה דנחר

מנענעו בשמחת תורה לפפסיר ביושע שפואי הפפסיר מוזכרת פברכה ול'א ביושע שלמה שפואי מציין הפפסיר - קרבנות פיום, ופתוס' תמפו על זה.

7' תוס' ד' ע"ב ד"ה ראש חדש... שלפני יום הכפורים'

מנענעו לפפסיר מפי' פנחס וד' דברים שלם פפסרות על פורענות, ומואתחן ואידך שבע של נחמה, וזום דד"ה ושבת שובה שתיים של תשובה.

בד' פרשיות - שק"מ, זכור, פרה, ופחודש שהפפסיר פוא באותן פרשיות (כך מפורש במ"א) ע' הפפסרות פן מציין הקריאות -

8' מנייה ד' ע"א, תנו רבנן ר"ח אדר... ואפי' בע"ש (ע' ע"ב)'

לכל א' מפד' פרשיות ישנה פפסרה מציין הקריאה.

אחרי ד' פרשיות ישנה עוד שבת מיוחדת לפני הפסח-

9' שו"ע או"ח סי' ת"ד דברי המחבר, ובאר פ"ט ס"ק א', אין מפטירין... נופין
דפי באפי"ט אין הפסח מיוחדת לשבת פדול אדא אום פ"א אס ארב פסח (שמח ארב פסח לפיות בשבת)

10' דבוש סי' ת"ד, ויש מפטירין... אצ"ח דבר

פלבוש פס"ב שישנם שני אצ"ח לקראת הפסח וצ"ל לפני הפסח. א. שפי' אסת"מ בפסוק פנה אנכי שלח לך את אלוהי הנביא לפני בוא יום ד' פדול ופנרא - ופי' בשורת פאולפ, ולכן יש לקרות בשבת שלפני אולת מל"ס. ב. שפי' אוקת בביצור מצער שפי' בצרב פסח של שנה פרביצ' ושל שנת פשמ"ט - ולפי' פאס פצו אין סבה לקרות אדא כשחלה בצרב פסח. למעשה, מנפ"ן לפפי' בצרב בכל ארב פסח.

11' ר"א או"ח סי' תכ"ח, וכקורין שתי פרשיות... א"ח

כקוראים בשתי פרשיות הפסח פ"א מצי' פאורנא ולכן קוראים את הפסח של פפרש פש"י שקראו. אב"ד כפאורי מות וקדושים מחברים פנפ"ל לקרות את פפכרת אחרי מות.

2 ולמה

מפטירין בנביאים לפי שגזרו על ישראל שלא יקראו בתורה ונגד שבעה שהיו עולין לקרות בתורה ואין קורים פחות משלשה פסוקים עם כל אחד ואחד תקנו לקרות כ"א פסוקים בנביאים ולא יפחות מהם, ואם נשלם הענין בפחות מ"א, כגון הפטרת שובה שהיא קטנה, אינו צריך לקרות יותר.

10' ויש מפטירין וערבה אע"פ שלא חל בע"פ ו"א שאין מפטירין וערבה אלא כשחל שבת הנדול בערב פסח (ב) ונ"ל טעמא דמפטירין וערבה בכל שבת הנדול משי' דכתיב בה תנה אנכי שולח לכם את אליהו וגומר שהיא דומה לבשורת משה הנאולה במצרים והיו מעין המאורע בכל שבת הנדול ואיתם שאין מפטירין וערבה אלא כשחל שבת הנדול בע"פ טעמא אחרתא היא משי' דכתיב בה הביאו את המעטר אל בית האוצר וגו' דהיינו ביער המעטר בשנה רביעית דשמטה וזמן הביעור לא היה אלא בע"פ כמו שפירש"י בפירוש החימוש בפ"ה הביעור כי תכל' לעיטד וגו' בפ"ט כי תבא ע"ש וה"ל משנ' ופיק חזי מאי עמא דבר

למדנו את סדר הקריאות בתורה ובנביאים. בשבתות ומוצאי השנה, וצ"ל אלו לברר פאם פסדר פוא
לעזכבא - איך פדן בטאו וקראו פרשה אחרת או שדילג על חלק מפקריא:

1. 'ש"ע אורח סי' קל"ז סעיף ג, ומ"ב ס"ק ח'... ולקרותו'

בשבת שחרית יש חיוב לקרות את כל הפרשה ואם דיילג אפילו תיבא אחת חייב לפרשמה. אבל
בשני וחמישי ושבט מנחה וביו"ט י"א ודיעבד.

2. מ"ב ע"ס ס"ק י"א, וצ"ל במ"א... ובה"ט ד"ה פרשיות המוצאים

אם דיילג אפילו פסוק אחד ממהפסיר ביו"ט - ומרביעי בחול המוצא פסח - שפוא עיקר חובת פיום ל"א
י"א. ולענן עיקר הקריאה של יו"ט - למשל אם קראו שור או כשב ביו"ט ראשון של סוכות ודיילג פ'
קזירת וספירת המוצא נחלקו באחרונם בדבר - ולמאשה יחזור ויקרא בל"א ברכה.

3. 'ש"ע סי' תרנ"ט, ומ"ב ס"ק ד'

אם דיילג פסוק ראשון של מפסיר בראשון של סוכות י"א ודיעבד.

4. 'בה"ט סי' ת"ז סעיף ה' ד"ה סימן הפרשיות

אם עצה בסדר קריאות חו"מ פסח יקרא את מה שדיילג ביום שלאחריו. ולגבי עיקר קריאות יו"ט
הסתפק הפ"ע - אבל למאשה יש חיוב לקרות שור או כשב ביום שני של פסח מפני פרשת המוצא.

5. מ"ב סי' תקפ"ד ס"ק ח', אם עצה וקראו... יברך ברכה אחרונה'

אם ביום ראשון של ראש השנה קראו את הקריאה של יום שני (פרשת העקידה במקום וד' פקד את
שרה שלפניה) - אם צדין ל"א סיים את הקריאה (העולה ל"א ברכה אחריה) יחזור ויקרא קריאת יום
ראשון. אבל אם אמר את כל הקריאה יקראו את של יום ראשון ביום שני.

6. מ"ב סימן תר"א ס"ק א', ואם שכח...'

אם עצה ביום שני של ר"ה וקראו קריאת יום ראשון יקרא את העקידה וגם את קרבנות פיום למפסיר.

7. מ"ב סימן תכ"ח ס"ק כ"ב... ולזו, ושע"ז אות ט"ז... ודו"ח דלכ"ה'

הפסרות שבע דנחמתא סמוכות זו לזו בספר ישעיהו, ואם דיילג אחת מן ישלמנו בשבת אחרת ע'
הפסרה הסמוכה לה בנביא. וכן פוא המנהג כשח"ח באחת משבתות הנחמתא שמפסירם בש'
ר"ח ומשמלים את הפסרה שחסרו בשבת אחרת.

1' מניחה דף כ"א ע"א במשנה, בשני וחמישי... ותוס' ד"ה פקורא, ופסא...

בשני וחמישי ושבית מנחה אולם, ב"ח ד', ב"ח ב', ב"ח (שחרית) ו', ובשבת ז', ומפסא' בנביא בשבת ו"ח שחרית בלבד - חז"ל מביאים ז"ס (כולל יו"כ).

2' ע"א ע"א ע"א, בשני ובחמישי... וישראלים'

ע' פקוראים פס כגדד שלשת חלקי תורה שבכתב - תורה נביאים וכתובים, וכגדד ע' חלקי כולל ישראלים - כהנים לויים וישראלים.

3' ע"א ע"א, הני שלשה חמשה... דמישלם בעובדיה', ורש"י

בבית המלכות פ"ו ע' שומרי פס"ל, שבצד רובי פני המלך - מפס חמשה חשובים, ושש ע' יו"כ כגדד שלשה שצדו מכל אחד משני הדידים של עצרא כשקרא בתורה בצורה.

במשנה ראינו שפותרת ופותרת מברכים לפניה ולעוררה -

4' ע"א ע"א, ומשום פיוצאין, ורש"י

מניחא דמשנה פראשון מברך את הברכה שלפניה ופאחרון את שלעוריה, אבל פניחא שכל פאולע מברך לפניה ולעוררה מפני מ' שנכנס באמצע פקריא או י"א לפני שהאחרון א"ע - שלחא יחדו שקראו בביבור בלי ברכות.

ופנה, במשנה למדנו שאסור לפסול ע"ה פניחא ב' ופ', שבת מנחה, ר"ח, וחולו של מוצד -

5' רש"י כ"א ע"א ד"ה ואין מוסיפין עליה (קנ"א), וד"ה ואין מוסיפין עליה (תנינא)

דפי רש"י מותר לפסול בשבת ויו"כ

6' ר"ן פרק ד' (בר"ף י"ב ע"ב) ד"ה אין פוחתין

בר"ן פביא שיטת שבי"ט אין מוסיפין

7' שו"ע אורח סי' רפ"ב סעיף א', ורמ"א... מוסיפין, ומ"ב ס"ק ו', ...פרב'

פרמ"א חשד שפביא בר"ן שאין לפסול ביו"כ - חז"ל ממשחת תורה, למשפ, מנפאן כמ"ע רמ"א אצ"כ חל יו"כ בשבת (חז"ל מיו"כ שחל לפיות בשבת).

8' מ"ב ע"א ע"א ופ'

ע' מוסיפין שבצ"ז מנפאן שכל אולע מברך לפניה ולעוררה דא כדאי לפסול אפילו בשבת, ולמשפ פתיר פמ"ב במקום פ"ורק - אולע ש"ריק לפתחא עס בערחה ד"יבורא וגס שלחא ל"אום לשום מחלוקת, וכשקוראים שתי פרשיות יחד לא יקראו ליותר מארבעה קראים בפרשה פראשנה ופרביצי יתחיל עס את הפרשה פש"פ.

9' ע"א ע"א, איבציא לפו מפסיר... דא סליק'

נחלקו פאמוראים אם מפסיר פוא אחד מפשצא ע"ה שבת ופחמשא ע"ה או שפוא נקרא בל"ל שלשצת פקוראים.

10' תוס' ע"א ע"א חז' אחר... שפרי מותר לפסול'

עיקר פדין שפמפסיר אולע מן פמנן אלעא שנפא לפתחיר ולקרות פ', וז' חז"ל מפמפסיר בימים שמותר לפסול בקוראים, ובתצנת שאין מוסיפין פש"ש מפסיר בנביא.

ולמשפ - אפילו למנפאן שאין מוסיפין ביו"כ, בכל צאת נפגים עס ביו"כ שיצלו חמשה מלבד מפסיר.

1' מניחה דף כ"ב ע"א, ותנא הקורא בתורה... פסוקים'

אין קוראים לבד עולה פחות מששה פסוקים

2' עס כ"א ע"ב, רבא דתני רב שימי... הפולס'

אצ"פ שפ"ה אפשר לקרות ע' פסוקים לבד אי משלשת פולסים בבי' וכו' ושבתי מנחה - ובסך הכל פ"ו קוראים תשעה פסוקים, בכל זאת חייבו חז"ל לקרות לבד פחות מששה פסוקים - כלפי עשרה בלעגים ממלאכותן לעסוק ברכי' ויבור, עשרת הדברות, ועשרה מאמרות שבהם נברא העולם.

3' תוס' עס ד"ה אין פותחין

אם כל הפרשה של חובת פ"ה ר"ב של תשעה פסוקים אין זורק בפסוק עשירי.

4' ע"ע א"ח סי' קע"ז סעיף ד', בה"ט ד"ה אם קרא, ומ"ב ס"ק י"ד

אם לא קראו שלשה פסוקים לבד אחד לא י"א (ולקמן נראה איך להתגבר) - ואפי' אם זה שקראו לו שני פסוקים ו"ה המפ"ה, אבל לפי המחבר אם קראו ע' פסוקים לבד לא י"א יותר - וא"כ לא קראו בסך הכל אלפי תשעה פסוקים י"א שאין קריאת עשרה פסוקים לעיכובא, אבל פ"ה חולק.

5' תנ"ך ברורה עס ס"ק י"ט, (השלשה)

אם עלה לתורה וקראו לו שני פסוקים וכבר ברכו אחריו, יחזור ויברך ויקראו לו שני פסוקים שקראו כבר עס א"ח פסוק שלישי, ואם כבר בירך זה שלשה אחריו את הברכה שלפניה וקראו לו מה שקראו הראשון בתוספת פסוק (ולכתחילה בתוספת ע' פסוקים) ואח"כ יעלה הראשון אחריו ויקראו לו את השלשה הבאה - ואם כבר ירד הראשון מן הבימה אפשר לקרוא לאישי אחר ובלבד שבסך הכל יעלו שלשה שקראו להם ע' פסוקים - והע"ה ע"ב פסוקים אינן מן המנין.

6' עס במ"ב, בד"א... ושא"ל אות כ"א

אם קראו לכפן שני פסוקים וכבר בירך פ"ה לא יקראו לע"ה את מה שקראו בכפן אלפי יקראו לו ע' פסוקים אחרים - ע"כ יאמרו שקריאות בכפן פ"ה פסול בג"ע פסול בכפונה, ובשבת שאי אפשר לד"ע ע' פסוקים מהפרשה חייב העולה להתחיל מהפחתה, ואם צד"ן לא ברכו פ"ה בכפן שנית ויתחיל מהפחתה, ובמקרה וקראו שני פסוקים לישראל בשבת צד"ה שלפי הברכה שנית אלפי יקראו אחר במקומו.

7' ע"ע עס סעיף ו', ומ"ב ס"ק י"ט, כ"ה

במקום שאפשר - אם קראו לשנים אותו דבר ממשי או אפילו אם פוסיפו לשני פסוק אחד אינן עולה למנין הקוראים, ואם פוסיפו לו שני פסוקים עולה למנין הקוראים, וכל זה בד"ע אבל לכתחילה אין לחזור ולקרוא מה שכבר קראו לאחר אלפי אם אי אפשר אחרת.

למדנו שאין פוחתים לעולם משלש פסוקים-

1. 'מגידה דף כ"ב ע"א, אין מתחילין בפרשה... פסוקים, ותוס' ד"פ אין... פסוקים'

אין מתחילים פחות משלש פסוקים מתחלת הפרשה אלא ששלושה פסוקים שיש להם פסוקים בלעדיו
הוא הראשון (או שקראו לזה שלפני הפרשה אחרת) ויחשבו שקראו לראשון של פסוקים בלבד.

2. 'ע"פ, ויחזיק רבי תנחום אמר ריב"ז... פשיטא, נהו דתימא... קמ"ד'

כש שאין מתחילים פחות משלש פסוקים מפתחלת הפרשה כ"כ אין מסיימים פחות משלש פסוקים
לפני סוף הפרשה מפני פירוש שיש בו שינוי אחריו יקראו לו של פסוקים בלבד.

3. 'רמ"א אור"ח סי' קל"ז, ופרשה שאינה רק... ש"ס, ומ"ב ס"ק ד', ויש מחמירין... קטנא'

שיטת רמ"א שומרת עלתחילת או למאור סמוך לפרשה שאין בה אלא של פסוקים שאין חוששים
לעשות אלא כשמתחיל או מסיים באמצע פרשה, אבל יש חולקים - וכדאי להחמיר חוץ מקריאת
ראש חודש מפני שאי אפשר אחרת.

והנה, בענין פקריאופ בר"ח כבר דנו בזה -

4. 'מגידה דף כ"א ע"ב, בעא מיניה אדא... פשו דהו תרי (כ"ב ע"א)'

בר"ח קוראים פרשת תמיד, קרבן שבת, ופרשת ר"ח לארבעה קראים - בפרשת תמיד יש
שמונה פסוקים, וביום השבת של פסוקים, ופרשת ר"ח חמשה פסוקים - כשחלקים את תמיד לשני
קראים נשאר וביום השבת יש בו של פסוקים ובראשי חדשיכם יש בו חמשה פסוקים - לחלק לשני
קראים, ופיר' אי אפשר לחלק את חמשת הפסוקים של ר"ח כ"ש דע"ל שאין להתחיל או למאור
פחות מ"ש פסוקים מתחלת הפרשה, ולכן גם אין לחלק את פרשת תמיד בין שלש עולים באופן
שהשלישי יקרא פסוק או שנים מפתחיל עם של פסוקים של שבת.

5. 'ע"פ בזה, רב אמר... פוסק, ורש"י'

לרב חוזר אחז מפקראים על מה שכבר קראו ולשני אדם מחלק פסוק לשנים.

6. 'שו"ע אור"ח סי' תכ"ט סעיף ב', ומ"ב ס"ק ט', ודע עוד...'

לפי המחבר קורא דלוי מואמרת לפס... שכבר קרא הכהן, ומסיים... רביעית הפין, ולשלישי קורא
מצולת תמיד... עם וביום השבת, וברביעי, ובראשי חדשיכם, אבל גזר"א חולק עליו וסובר שחלקים
את תמיד לשנים, והשלישי חוזר וקורא שלש פסוקים מפתחיל עם וביום השבת, וברביעי ובראשי
חדשיכם, הנהגה בכל העולם כ"ש המחבר אלא שבירושלים נהגים כגזר"א.

עוד ענין מתינו ברמ"א בנגע למקום הראוי להתחיל ולסיים -

7. 'רמ"א סי' קל"ח, ויכוין שיתחיל... ומ"ב ס"ק פ"ו'

מתחילים ומסיימים בדבר אב, ולפי יקראו להי שפרשה יש בה כדי להעליב אותו.

1' יאיין דל ג'ט במשנה, אולו דבריס... דרכי שלום (תנינא), ורש"י

חז"ל תקנו סדר למי דקרות בתורה ראשון וכו' כדי שלכא יבאוו לידי מחלוקת

2' עס בגמ' א"ב, תנא דבי רבי ישמעאל וקדשתו... דאתו דאוינ'ויי, ורש"י

המלכה דקראו לכפן ראשון פיא מדאורייתא - מוקדשתו, אבל מפ"ת פ"י יכיל למחול ולכבד מי שעדוה ממנו בחכמה - ומשום דרכי שלום תקנו חז"ל שאינן יכולים למחול.

3' דעיד בגמ' מנפ"מ.. ופדר לוי (תנינא)

זה שפ"ל עולה אחרי כפן איסכופו אקרא.

4' עס, אחר אב"י נקטינ... באותו כפן, ורש"י

אם אין שם כפן אבל יש לוי - דפי רבינו יצחק בן יקר ורבי יצחק ברבי יפודו וסדר רב אמרם גאון אין פ"ל עולה כ"ל, אבל דפי תלמידי רבי יצחק פ"ל אין סדר ומותר דקרות למי שרוצים - כולל לוי וכש"כ אין לוי אבל יש כפן אותו כפן עולה פעמיים - אחת לכפן ואחת ללוי. ואין דקרות כפן אחר כפן או לוי אחר לוי שלכא יאמרו שהשני פוסל.

5' ע"ע אור"ח סי' קד"ה סעיף י' ורמ"א, ומ"ב ס"ק ד"ו... אס פוא כפן

דפי המחבר עולה כפן או לוי באמצע שבצת פקרואים ובלבד שכבר עלו כפן לוי וישראל בתחלה, דפי רמ"א אין דעשות כן אלכא באלו שמוסיפים על מנין שבעה, ופלגוש כתב שאין אנן נפגשים דקרווא כפן או לוי אלכא דאחרון (אחרי שבעה קרואים) או מפ"ת.

ופנה, דעיד למדע מחלוקת בשאין כפן בביפכ"ס - פאס מותר דקרות ללוי באמצע פקרואים -

6' ע"ע עס סעיף ו', אס אין כפן... ורמ"א, ומ"ב ס"ק כ"ד, ועענ דקרות...

נחלקו פאחרונם איך פסק המחבר, אבל דפי פלגוש שפ"א פ"א ג כשאין כפן אין דקרות פ"ל אלכא דראשון (ויאמרו שפ"א עולה במקום כפן), אחרון כשכבר עלו שבעה, ומפ"ת.

7' ע"ע עס... אכ"ז יקראו

אס חשבו שאין כפן בביפכ"ס וקראו לישראל, אס צדיין לכא פתחיל פ"א אלכא את פברכא יעלה פכפן ופ"א אלכא יעלה אחרי לוי, אבל אס פתחיל את פברכא אין פכפן עולה כ"ל

8' מ"ב ס"ק י"ח, קה"ל שפ"ו נפגשים...

איפה שיש מנהג למכור את העל"י פראשונה פברשת בראשית מותר דקרווא לישראל ראשון אפ"ל עלכא ברשות הפנ"ס, אבל אין לפניה מנהג כזה אלכא בפסכמת פכפנ"ס.

9' ע"ע עס סעיף י"א דברי המחבר, ומ"ב ס"ק נ' ומ"א

אס קראו לכפן ומנכ"א שכבר יכ"א מביפכ"ס לכא יקראו לכפן שני בשמו אלכא יעלה בעל"מ - אכ"כ פש"י פוא בנ"ו וכל זה בעל"מ פראשונת, אבל אס קראו דאחרון או מפ"ת (ע"ס ישראל יכול דעלות) מותר דקרווא לשני בשמו.

למדע את סדר הקריאה שתקע חז"ל מפני דרכי שלום-

1. גיטין נ"ט סוף ע"א, שערו ע"ה בני ג' ע"א... וכד אדס', ורש"י

אחרי הפסוק ופ' יש לקרות לתלמידי חכמים ממנו עם פ' בור, אחריהם תלמידי חכמים פראו"ם
לפניו ממנו עם פ' בור, ואח"כ בני ממנו, ואח"כ ראשי כנסיות, ואח"כ כל אדם.

הפוסקים פ' באו רשומה של אלה יש חיוב לקרותם-

2. ביאור העכ"ה ס"י קד"ו ד"ה בשבת וי"ט... וכנ"ע

סדר החיובים לפי מה שפנינו מדור דור:

חתן ביום חופתו
חתן-שפוא בחור- בשבת שלפני החתונה (אם חתונתו תה"ה בעיר אחרת אולם
בשבת שלפני נסיעתו)
בר מצוה בו ביום-ופוא שופ לחתן בשבת שלפני החתונה
בעל שאשתו באה לבית הכנסת זו פעם ראשונה מאז שילדה או יום מ' אחרי
לידת זכר או יום פ' ללידת נקבה אפילו אם אשתו איננה בבית הכנסת
חתן בשבת שלאחר חתונתו אם החתונה פיתה מיום ד' ואילך
'ארבעים' על אב או אם באותו יום
אבי הבן בשבת שלפני פ' אפילו אם פ' אפילו בו ביום (וי"א גם פ' אולם
ופסניק)

חז"ל מחיובים. נבאו לקרות לאנשים מסויימים-

3. ביאור העכ"ה שם, מ' שפ"ה חולד...

נבאו לקרות לחולד שנתפא. לבא מן הדרק, ליו"א דדרק, ולאוורח חשב.

חז"ל נאילו פ' אבאים כן ע"ה שבת שמזמרים לחתן אולם גם אביו אבי הכלה אם נמ"א שם וכן
קרובי פחתן וכלה.

למדנו שכל זמן שיש רצון ממשותף, וקדושתו, ומתקנת חז"ל שאין בידו למחול, ויש מקום לעמוד איך באמת קובעים משיעור כפן לחייב אותנו לכבדו-

1. 'שירת הריב"ש' ז"ל, כפנים שבדורנו...

לפי הריב"ש נגדו לסמוך על החזקה שכל מי שאומר שפואו כפן קוראים אותו ראשון - ואפילו לפני ת"ח - מפני המחלוקת, אז"ל שמעיקר הדין אינו אלא ספק כפן אז שזכיה את ייחוסו.

ואדין זריכים לדעת שלכא כה מי שנלד למשפחה שפוזזקו עצמם לכפנים פואו כפן, שיתכן מי שפואו בעל כפן ובכח זאת אינו כפן

2. 'ש"ע אה"ע סי' ז' סעיף כ', חלל של תורה... ואו"ח סי' קכ"ח סעיף מ"ב

החלל דין כזר ואין לו קדושת כפן

החלל מוזכר בפסוק והגדרתו מלין בל"מ -

3. 'ויקרא כ"א, ז' ו"א ורש"י פסוק ט"ו

זונה, חללה, לרשעה איסורת לכפנים, וכן פנולד מכפן ואחת משלשתן נקרא חלל.

4. 'ש"ע אה"ע סימן ו' סעיף ח'... דינשא דו', ובסוף, וכן גזירות... אשאר זונה'

בכחלל איסור זונה -

מי שאינה בת לישראלית:

א"י

גזירות

שפחה כנענית המשחררת

בת ישראל שנבעלה לפסול:

מי שנבעלה לגוי

מי שנבעלה לזונה מן העריות (אביה, אחיה, בעל אחותה...)

מי שזינתה כשפיתה איש (אבל פנויה שזינתה עם בן ישראל לא נבעלה

לכפונה ואז"ל שפיתה נדה)

מי שזינתה עם אחר כשפיתה שומרת יום

מי שנבעלה לחלל

5. 'ש"ע שם סעיף ט', י', י"א

השם, זונה, אינו תלוי בהאמת האשה, ואפילו אם נבעלה באונס לפסול לה נבעלה לכפונה. לכן אשת כפן שנאנסה (בפני אדם) נאסרה על בעלה, ואשת ישראל שנאנסה אוסרה לכהן לכשתתאלמן, וכן ילדה שנאנסה ע"י גוי או ע"י קרוב משפחה מהעריות אוסרה לכפן כל שפיתה יתרה על בת שבעלה.

בפסוק מלין שלשה סוגי נשים האסורות לכפן - פסול זונה למדנו, החללה היא פבת של כפן ואשה הפסולה לו, והשלישית היא הגרושה -

6. 'ש"ע שם סעיף א' מדרבנן

החללה אוסרה לכפן מדרבנן

7. 'ש"ע אה"ע סי' ז' סעיף י"ג, י"ד

כפן שבא על גרושה אין פולד חלל שהחלל פואו בן אחת משלשת הפסולות שבפסוק ואין גרושה בכחלל! אבל אם נלד מביאה שנייה פרי נעשית גרושה עם זונה אחרי שנבעלה לו ומחילתו פולד חלל. והכפן עצמו אינו פסול לא נתחלל ע"י אשה אחרת. (לדקן נראה שבמקרים מסוימים נכנס הכפן זמנית ע"י אשה).

וא"כ - אף מי שאביו כפן אדין אינו כפן אם אמו נתרשה מנישואים קודמים לפני שנתחתנה עם אביו, או שפואו גזירתו, או שנבעלה לפסול לה

יש עוד בן כפן שאין לו קדושת כפונה -

8. 'ש"ע אה"ע סי' ה' סעיף א',... בקדושתו

כפן שפואו פלוגה דכא אין עליו קדושת כפונה.

א' כהנים שדורנו שאין להם כהן
היחס חלל מפני חזקתן נהגו היום לקרוא ראשון בחורת כהן ואפי' הוא
ע"ה לפני חכם גדול שבישראל כמש"כ זה לר"ס ז"ל (בפי"ב מה' תפלה)
אע"פ שזמן הדין היה זה אסור ואותו חכם חייב מיחה שקרא לפניו אפי'
כהן גדול עם הארץ כמו שכתתי למעלה חלל שנהגו כן מפני המחלוקת :

למדנו שכתבן זולת ראשון, אחריו פלו, ואח"כ שאר כל העם - וישנם גם אלו שלפי המנהג חייבים לקרותם לתורה. ישנם כפינים שאינם עולים ראשון, וישנם אנשים שאין קוראים להם לעלות לתורה כגד-

1' השנה מנחות ק"ט ע"א, הכפנים... ותוד"ה דא... כשר לדוכן ולקרות בתורה תחלה'

כפן ששימש בבית המקדש שבנו המזכירים - וכ"ש ששימש לע"ז פסוד לעבודה, ופוס'ו פתוס' שפסוד גם לנשיאת כפים ואין קוראים אותו ראשון לתורה, אבל הביאו בשם רש"י שפסוד הוא לעבודה דוקא אבל נשאו את כפיו וזולת לתורה ראשון - ובתנאי שחזר בתשובה.

2' ש"ע א"ח סי' קכ"ח סעיף ד"ז, ומ"ב ס"ק קל"ד, כתבו האחרונים...'

כל זמן שלדא חזר בתשובה דא ישא את כפיו לכ"ע, ופוס'ו פנ"ב שאפילו אם פה"ר דתו לרת פ"שעא"ים - ע"ן זב בכד"ע ז"ז שפרי מואינים בא"ע אחד - או שפוא מואר לחילול שבת בפרפסיא, כל זמן שלדא חזר בתשובה דא ישא את כפיו - ולפי מה שראינו בתוס' גם אינן עולה ראשון.

3' סנהדרין דף נ"ב ע"א, הפאי... כפאי תנאי'

הפשט הפשט גמ' הוא שם בת אדם מכובד זינתה פרי זב בזיון לאביה ואין מכבדים אותו כבראשונה - וא"ע שפסוק עוסק בבת כפן, אין פדרשה בע"ן כפונה כדל.

4' מרדכי פרק ארבע מיתות... לפתוח ולברך ראשון'

דפי פמרדכי כפן שבתו פה"ר דתה אין חויב לקרותו ראשון - אבל אין איסור בדבר.

5' מ"א א"ח סי' קכ"ח סעיף מ"א, ויש אומרים... ומ"ב ס"ק קנ"ד, וכתבו האחרונים...'

א"ל שדכ"ש כמ"ש במרדכי, בכל זאת אין מנהגו להנציח מלקרות כפן ראשון בגדל מצאי בתו.

6' בכורות דף מ"ה ע"ב במשנה, הנשאו נשים בעבירה... ורש"י

כפן ששאו אשה פאסורה לו אין שפוא מנציח מלקרותם פסודים לעבודה עד שינזור שלדא ליפנת מנשתו ושיקבל על עצמו שלדא לינציח מלקרותם.

7' מ"ט שם, תנאי נזיר ועובד... אדעת רביס (מ"ז ע"א), ורש"י

אחרי שפדיר פנאופ מנשתו - באופן שלדא יפא אפטר לפתיר נזיר - כשר, וא"ע שצדי"ן דא גרשה.

8' שם גמ' מ"ז ע"א, ופנציח מלקרותם... תקפו, ורש"י

לדפי נשוי לפסודה לו אין סומכים על קבלתו עד שיקבל על עצמו בנזיר, אבל לדפי מנציח מלקרותם מ"ד כעקבל על עצמו שלדא לינציח מלקרותם עד כשר.

9' שו"ת פרשב"א חלק שביעי סימן כ"א

דפי פרשב"א כשם שפסודים לעבודה ככ אינם עולים ראשון.

10' ש"ע א"ח סי' קכ"ח סעיף מ' ומ"א דברי פמחבר

הלכה כרשב"א, וא"כ - כפן שפחיר דתו ועבד עבודה זרה אבל חזר בתשובה קורין אותו לעלות ראשון, זינתה בתו ולדא חזרה בתשובה צדי"ן קורין אותו לעלות ראשון, אבל אם פחיר דתו ולדא חזר בתשובה, מחדל שבתות בפרפסיא, נשא אשה פפסודה לו, או שפנציח מלקרותם - אינן עולה ראשון.

9' תשובה כהן שנושא אשה בעבירה זרעו מחולל אבל הוא אינו מחולל אבל כופין אותו ואפי' בשוטים עד שיגרש וכדאמי ביבמות (דף פ"ח) דאם לא רצה כופין אותו שנאמר וקדשתו אפי' בעל כרחו וכל שלא גירש אין נוהגין בו קדושה דתנן בבכורות בפ' אלו מומין (ד' מ"ה) הנושא אשה בעבירה פסול עד שידיר הנאה ונראה דאפי' גרשה ואפי' מתה פסול עד שידיר הנאה מהנשים שאסור כהן ושדור על דעת רבים כדי שלא יוכל להתירו חכם וכדאיתא התם בגמ':

למדנו שכפן המצדק באיסורי כפונג או שפואו אובד ע"ז פסוק לעבודתו ואינו עולה ראשון עד שיקבל
על עצמו (במקרים מסוימים גם בנד"ר) לחזור בתשובה. ראיון גם במשנה ברורה שכפן מומר לחלד
שבתות הפרפסיא פסוק לעבודה. ולכאורה משמע מכל אלו פפדכות שעבירה פוסלת את כפן
מכפונתו ואין מכבדים אותו לקרות ראשון - אובד מותר לקרותו לעד"י אחרת. וכן ישראל מומר מותר
לקרותו לתורה-

1' עו"ת אגרות משה חלק או"ח ג' סי' כ"א, ולקרא בתורה... וכדומה'

איסור לכבד עובדי עבירה ולכן אין לקרא לתורה את מ' שאינו שומר מצוות. אובד כדי למנוע מחלוקת
מותר.

2' עו"ת אג"מ חלק או"ח ב' סימן ע"ג

ר' משה אסר לערוך, בר מצוה, לעצור פנולד מאו כשאנו עדיין גרע עם פגוי כדי, למיגדר מילתאו -
לפפדיר שנתב ככל אינו מקובל עלינו. ולאו יבאו לזדלד בחומר נשואי תערוכות. משה אל אסר
לקבלו בת"ת.

וכל זפ לענו עובדי עבירה בלברד. אובד לקרוא למי שפואו כופר בתורה איסור נלד אחר-

3' עו"ת אג"מ חלק או"ח ב' סימן נ'...לדא נתקדש פשט', חזינו... בעלמא, ואין... רס'

ר' משה אסר שמי שאומר ברכה אובד אינו מברך כפ"כ - או שאינו מברך שפס פואו מלך
פזלדס- פרי אין בברכתו משום ברכה ופס פפפואו דברים בעלמא. ואיסור לענות אחריו אין.

4' עו"ת אג"מ חלק או"ח ג' סי' כ"א...שכתבתי'

לפי מ"ש ר' משה לעיל שאין ברכת הכופר ברכה. אם כופר מקבל על"י פרי קוראים לו בלי ברכות
(שפרי מו שבי"ק לא נחשב לברכה) ומבטלים תקנת חז"ל. ולכן אפילו כדי למנוע מחלוקת אין לכבד
את הכופר אלא בפתיחת פארון או פפפד או גליל.

5' עו"ת אג"מ חלק או"ח ב' סי' נ"א...תורת ד'

כאן פוסק ר' משה עס קריאתו בתורה לא נחשבת לקריאה שפרי אינו מצריך את התורה וקורא ב
קורא בכל עס ספר עתיק וימין וממילא לא ש"ק לקרותו לתורה כלל.

6' ע"פ, דפחני' בענינים שלדא שייכים...

למנע פתיר ר"מ לכבד את פפפואו ב' זורק בפתיחת פארון למרות שפואו נשוי נכרית.

3' הנה בדבר שמוכרח מע"כ בשביל הקאמפיין לעניני
א"י לארגן בענקעטס ולהזמין גם את הראבאייס
של הרעפארמער וקאנסערוואטיוון וגם לכבד אותם
בכיבודים שונים אף בברכות כמו לברך המוציא
ולומר איזה תפלה, ורוצה מע"כ לידע דעתי העניה
אם אין בזה חשש איסור.

הנה לע"ד ברור שאף אם היה מברך הברכה
כתקונה ובלא הפסק לאכילה נמי כיון שהוא כופר
בה' ובתורתו כרוב הראבאייס שלהם שנמצא שהזכרת
השם הוא אצלו רק כדברים בעלמא לא בטונה
להשי"ת. אין זה בשם ברכה כלל שהוא ככלא שם
ומלכות כלל.

ומקורי הוא מרמב"ם פ"ו מיסוה"ת ה"ח שכתב
בטעם אפיקורס ישראל שכתב ס"ת ששורפין אותו
עם האזכרות שבו, שהוא מפני שאינו מאמין בקדושת
השם והוא מעלה בדעתו שזה כשאר הדברים והואיל
ודעתו כן לא נתקדש השם,

חזינו מהרמב"ם דמי שאינו מאמין בקדושת
השם הו אותיות השם כשאר דברים. וא"כ פשוט
שגם כשמוכיר השם נמי הוא כדברים בעלמא.

ואין
להחשיבו לברכה דהוי ככרעה שאין בה הזכרת השם,
וכן הוא גם כאין בה מלכות כיון שאינו מחזיקו למלך
העולם אלא אומר זה לפטומי מילי. וממילא הרי
לא יוציא את אלו ששומעין ברכתו ואין מברכין
בעצמן שבשביל זה הרי מכבדין לאחד שיעשה ברכה
בקול רם.

1' ולקרא לתורה לאלו שאינם שומרי תורה ליכא
איסור בעצם מכיון שמאמינים בהשי"ת ובתורתו ורק
עוברין לתיאבון וצריך לענות אחר ברכתו אמן, אבל
ודאי לא יפה עושים הקורין אותו לתורה מצד שאין
לכבד עובדי עבירה וצריך למנוע מזה רק כשאיכא
צורך בזה כגון יא"צ שיש לחוש למחלוקת וכדומה

2' נשאלתי מרב אחד אם יניחו לבן הנולד לישראלית
הנשואה לנכרי לקראו לתורה ביום הבר
מצוה שלו, והשבתי שאף שפשוט שיש להבן דין
ישראל לכל דבר לרוב הראשונים שהלכה כמותם
ויש ממילא חיוב ללמדו תורה ולחנכו במצות, אבל
למעשה אם עדיין אמו ברשעתה עומדת ודרה עם
הנכרי ומופקרת לכל האיסורין ומתחנך הבן אצלם יש
למיגדר מלתא בכל האפשר שלא יקראו אותו לתורה
ביום הבר מצוה שלו ולא יעשו איזה שמחה שם,
וכן היה טוב שלא לקבלו ללמוד בהת"ת מאותו הטעם
למיגדר מלתא. ורק כשתפרד האם מהנכרי יש
ללמדו כדין ולקראו לתורה ולעשות שמחה ביום
הבר מצוה שלו. ואם יש חשש שיתקלקלו ילדים
אחרים עי"ז שיקבלוהו בהת"ת אסור גם מדינא.

⁶ להחניף בענינים שלא שייכים לומר שהוא מסכים להאיסורים ודברים הרעים שעושה אפשר שליכא איסור כלל כגון לשבחו ביפיו ובחכמתו בעניני העולם ובמדותיו אף אם מגזמים מעט משום שצריכים לו אפשר ליכא איסור כיון שאין זה כאלו שבגמ'. וכן הוא לכבדו בפתיחת וסגירת הארון וכדומה שהוא רק ענין כבוד בעלמא ולא נראה מזה שום הסכם למעשיו הרעים. כי להכל ידוע על מה מכבדים לו שהוא בשביל שרבים צריכים לו ויש לו גם מעלות הרבה במעשיו שבין אדם לחברו שראוי לכבדו בשבילם אך שבדברים שבביהכ"נ הנהיגו שלא לכבדו לבעלי עבירה כזו שנשואין לנכריות שהוא כפי הראוי וכשיכבדו לזה יהיה זה לחניפה על שצריכין לו. עכ"פ כיון שאין בזה שום שייכות להסכמה למעשיו וגם הוא ידוע שאין מסכימין למעשיו אך שמכבדין אותו בשביל שהוא רופא מפורסם ושצריכים לו אין זה בכלל החנופה שאמרינן בסוטה.

ולכן אף שגם מזה צריך להתרחק אף מחנופה כזו, שהוא כשמשבחו יותר ממה שהוא ראוי, כי לשבחו במה שהוא ראוי באמת ודאי ליכא איסור דרק בעכו"ם נאמר לאו דלא תחנם לא תתן להם חן בע"ז דף כ' אבל בישראל אף בעוברי עבירה ליכא איסור זה אבל לשבחו ביותר יש להתרחק, ואולי יש גם איסור בדבר לא רק מצד מדבר שקר תרחק אלא גם מצד חנופה, דמצד שקר כיון שהוא לכוונת שלום אין לאסור כהא דכתובות דף י"ז, וא"כ גם לכבדו בפתיחת וסגירת ארון שאין בזה ענין שקר גמי אולי יש איזה איסור מצד חנופה. אבל כיון שאין איסורו ברור ויותר נוטה שאין בזה איסור אלא מעלה טובה הוא להתרחק אף מחנופה כזו יש להקל אם רואה כתר"ה וראשי העיר אשר יש צורך גדול להקהל ולאנשי העיר שיכבדו אותו באיזה דבר בביהכ"נ כהא דפתיחת וסגירת הארון וכדומה. אבל לקריאה בתורה אין להתיר מטעם שכתבתי לעיל.

⁴ הנה בדבר ראבייס של הרעפארמער וקאנסערוואטיוון שבאים לפעמים בשבת לביהכ"נ של יהודים כשרים אם רשאין לקרותם לתורה. הוא דבר פשוט שבקריאה לתורה הוא אסור בעצם דהא קה"ת צריך ברכה לפנייה ולאחריה וברכתם אינו כלום ואין לענות אמן אחריה, עיין בספרי אגרות משה או"ח ח"ב סימן נ' ונ"א מטעם דכיון שהם כופרים הוי הזכרת השם אצלו רק כדברים בעלמא דהויא כברכה בלא שם ומלכות כלל, וממילא אף שהבעל קריאה קורא וממנו שומעין הקהל, מ"מ הא יהיה זה כמו בלא ברכה, וגרע מקודם שתיקנו שיברך כל אחד ואחד דהא כבר נסתלק חשיבות ברכה של הראשון משאר הפסוקים אחרי שכבר בירך אחר קריאתו ברכה דלאחריה. אבל אף לשאר כבודי קדושה דביהכ"נ כהגבה וגלילה והוצאה והכנסה ופתיחת וסגירת הארון אף שאין בהן איסור בעצם שאין בהן ברכה, אבל אין לכבדו לכופרים בעניני קדושה שכופרים בהם, ויש בזה איסור חניפה ממילא כיון שאין ראוי לכבדו בדברים כאלו כדכתבתי בסימן נ"א. ולכן אם אין צורך גדול אסור לכבדו גם בכבודים אלו, אבל אם הוא לצורך גדול שיש לחוש שיבא לידי מחלוקת בעיר ויש לחוש להפסד צדקה יש להתיר בשאר כבודים ולא לקראם לתורה מטעם שכתבתי.

⁵ הנה בדבר רופא יהודי מהמפורסמים שבמדינה שרבים צריכים לו להיות בהתקרבות אתו והוא איש בעל מדות רחמים וצדקה באופן גדול וגם עושה הרבה טובות לעניני הקהלה, אבל הוא נשוי נכרית ומטעם זה אין מכבדין אותו בביהכ"נ בשוכ כבוד והרופא רואה בזה התרחקות מהקהל ומדוכא מאד מזה ולכן רוצים כתר"ה וראשי העיר לכבדו לפעמים בפתיחת וסגירת הארון וכדומה. וגם הוסיף כתר"ה להעיר שמצד הקפדתו על אנשי העיר ברור שרק כל זמן שאמו הזקנה שהיא שומרת תורה בחייב עושה מה שעושה לטובת הקהל אף שמקפיד עליהם ואחר חייה יתרחק מן הקהל ויהיה הפסד גדול להקהל בכלל וליחידים בפרט ורוצה כתר"ה לידע דעתי בזה.

והנה עיקר הנידון בזה הוא משום איסור חניפה שיש במה שיכבדו אותו בדברים שאין מן הראוי לכבדו לבעל עבירה כזו, דמצד עצם ענין פתיחת וסגירת הארון להניח לבעל עבירה ליכא שום איסור. ואף לקרא לתורה אם הוא רק בעל עבירה לתיאבון ליכא איסור בעצם אם איננו כופר, דכופר ומומר להכעיס יש לאסור בעצם משום דאין כוונתם ללמד תורת ה' בקריאתם והוו דבריהם בקריאתם רק כקריאת דברים בעלמא לא כקריאת דברי התורה תורת ה'.

סדר הולאה והכנסת ס"ת וקריה"ת

מנפג ישראלם לכבוד מ'שפן בתחית פארון- ל'פי פמנפג חתן בשבת שמזמרים לו מכווד בתחית (בנפג למפסיר). וכן מובא בספרים שבצל אשפ שפיא בחודש פתשיא ל'בריונפ ישתדל לעלות לפתחית פארון.

נפגים פקפד לעמז א'ל רל'פס בשצת פתחית פארון (וכן בי'א פסל'חות ובי'אים נ'ראים כשפותחים את פארון לפמנונפ ופי'אים). ולקמן נ'ראפ שאין ז'פ מציקר פדין אלכא מנפג לכבוד פס"ת.

1 רמ"א או"ח סי' קל"ד ס"ב, כשנו"בים אותנו... בי'אין, ומ"ב ס"ק י"ג, וז"ר ק'ל'בי'...

פ'ש"י מוחז ס"ת בי'אין ומנ'בי'פו ואומר, ג'דלו ל'ד' אתי... ו בשבת מנ'בי'פ את פס"ת ואומר, שפא ישראלם... ומנ'בי'פו שוב ואומר, אחד אלוקין... ואח"כ, ג'דלו... כבחו'ם. ובשבת אומרים פקפד, א'ל פכ'ט...

2 פ"ב במ"ב ס"ק י"ג... לקרותו

פמנפג לומר, בריק שמ'פ... בשצפ שמו"בים את פס"ת, ואפ'שר ל'מזרפ א' שפותחים את פס"ת לקרות.

3 שו"ת אגרות משה חלק או"ח ד' סי' ע' אות ט'

לכתחל'פ יו"בים את פס"ת מ'ארון פקודש ואז יתחילו לומר בריק שמ'פ (שכן פוא ל'שן פזופר). אב'ל אין למחות בי' מ' שמחכפ א' שימרו פקפד בריק שמ'פ לפנ שמו"בים את פס"ת.

במנפג במסכת יומא מ'י'ן שפ"פ חיוב לכפן ג'דול לקרות בשלשת פפרשיות של יום פכ'פורים שבתורה: באחרי מות, אמור, ופנחס-

4 יומא ס"ח ע"ב במנפג, וקורא אחריו... פפ', ומ' א' ע"א, ובצפור... איכא פ'מנא, ורש"י

במ' כאן מ'י'ן שני יסודות: הפנן של כבוד פ'בי'ור- שאין לשפות בסדר פקריאפ באופן שפ'בי'ור יש ב'ל. ופחש לפמנא של ס"ת- שאסור לעשות שום מצשפ שיש בו ל'פראות כאילו יש איצ'פ פסול בס"ת לכ'ן- פכפן ג'דול ש'ריק לקרוא שלש פרשיות- שתיים בויקרא ואחת בבמדבר- אינן רשאי לעלול את פס"ת לבמדבר מפנ כבוד פ'בי'ור, ולס אינן רשאי ל'פבי'א ס"ת אחר משום פמנא של פראשון. וממילא קורא את פפרשפ השל'שית א'ל פ'פ- וחי'ב ל'פכרי'ז, יותר מנפ שקראתי לפנכס כתוב כאן' על'א יבאו לתשד שפס"ת חסר.

5 שו"ע או"ח סי' קמ"ד סעי' ג' וד'

כשאין ברירה אולעים את פס"ת (ורק במקדש שפ'ו שס כל ישראלם פ'צדי'פו שיקרא א'ל פ'פ), אב'ל לכתחל'פ ז'ריק שפ'ו ספרי תורה מיוחדים ל'כל קריאפ מוכנים מלפנ פתפל'פ מפנ כבוד פ'בי'ור.

ויש לחקור איך פדין במקרה וכבוד פ'בי'ור וחשש פמנא של ס"ת סותרים ז'פ ל'ז'פ- איצ'פ א'די'ז? ז'י'ור ראשון פ'כ'פול'בי'א שני ס"ת אב'ל בשצות פתחו תחל'פ את פספ'ר ש'ל'ל'פולו לקריאות פמפסיר - פ'אס א'די'ז לעלול אותנו ב'בי'ור כדי של'א יאמרו שיש פ'אס בס"ת. או שכבוד פ'בי'ור א'די'ז-

6 פרי מגדים משב"ת ז'פב סוף סימן ק"מ, ואין לבוש... אאו"ר'

ל'פי פ'לבוש כבוד פ'בי'ור א'די'ז, ויניחו את פס"ת שפתחו ויקראו מ'פנ.

ואדי'ן יש מקום לומר שדוקא שס אין פחש של פמנא של ראשון כ"כ חזק שפרי יקראו מננ למפסיר, אב'ל איך פדין ב'א' שצ'פ ופול'בי'א מ'ארון פקודש את פס"ת פ'ל'א-נכ'ן, פ'אס יש לו לפחזיר אותו מ'ד משום כבוד פ'בי'ור או שמא יש כאן חשש יותר ר'ז'ני של פמנא של ראשון שפרי ל'א יקראו מננ כ'ל'פ-

7 סי'ור יצ"ב פ'לכות קריה"ת סוף אות א', ואם פול'בי'א...

פיצ'ב"ז פ'בי'א מחלוקת אס כבוד פ'בי'ור א'די'ז או חשש פמנא של ס"ת א'די'ז.

3

בענין זמן דאמירת בריך שמייה לפי לשון
הזוהר אר"ש כד מפקין ס"ת בצבורא משמע קצת דהוא
לאחר שהוציאו הס"ת, אבל לא היה זה ראייה גדולה
דשייך למינקט לשון כד מפקין על שעת ההוצאה אף
שהוא גם קודם ובש"ע הא לא הובא שנדע זה, אבל
בשערי אפרים הלכות קה"ת שער י' סעי' א' איתא
בעת שפותחין הארון להוציא הס"ת אומרים הקהל ויהי
בנסוע ובשעת הוצאת הס"ת מתחילין הקהל לומר בריך
שמייה הרי מפורש שאומרין אותו בשעת הוצאת הס"ת
מהארון ממש, ומכיון שלא מצינו מי שחולק ע"ז צריך
לעשות כן, אבל כמדומני שאין מדקדקין בדבר וכיון
שלא מצינו זה כלל בדברי רבותינו הראשונים לא
שייך למחות איך שעושין אבל כשאחד שואל צריך
לומר לו שיאמר אחר שהוציאו מן הארון שלכו מה
שיש שהנהיגו לומר דוקא קודם הוצאת הס"ת הוא
שלא כהראוי להנהיג.

⁷ **ואם הוליא ק"י ובהיותה ציד הנושאה**
להולכה לפינה חכר עלינה מוכן לקריאה. ויש צאה"ק
ק"י מוכן. יחזירה להיכל ויקחו המוכן. וי"א שיגללה
למקום הקריאה:

1' רמ"א או"ח סי' קע"ד סעי' ב', וכשזולתו פראשן...

אחרי שקרא את הכפן (מנפנפן לומר, ויצור ויאן וישא...), דפי פראשן אומרים, ברוך שנתן תורה...
אבל פנפנפן פוא שפבא' אומר, ברוך שנתן... ופז'בור אומרים, ואתם פדבקים...

2' רמ"א סי' קע"ט סעי' ג', ונמי עבדיו נומר... כנו עגרי

בן נומר אין קוראים לו בשם אביו כדי שלכא עבדיו אלא קוראים אותו בן אבי אביו, ואם פורע עגלות
בשם אביו פי"ף מתבייש אם פיו מפסיקים עקריתו בשם אביו, וכן אם פאב יפגע כשישע שבנן עולה
בשם אחר עולה בשם אביו, ואם אין פאולה יודע מ' פוא אביו עולה בשם אבי אמו, ואם עג זף לא
יודע יעלה בשם בן אברהם.

3' ע"ע או"ח קמ"א סעי' ז', ומ"ב ס"ק כ"ב, כ"ג, וכ"ה, כתבו פאחרונם...

עולם בדרך קצרה ובזריזות - עס משום ערחה דזיבורא וגם משום חביבות פתורה, ויודים בדרך
ארוכה, וכשנן פדרכים שוים עולה ב"ד מין.

4' עס סעי' ד', ומ"ב ס"ק ע"ו, ע"ז ... כנגד פאבות'

נפלים שפבא' פבצע קורא, ופאולה עומדים עס - וכשפבצע קורא או פבבא' עולם עתורה יעמוד
אחר א"ב פבימה כדי שתמיד יפיו עס עפחות שלש אנשים.

5' רמ"א סעי' ז', ומ"ב ס"ק כ"ו

אחרי עסיים את פעלי"ה שלו עא ירד מיד - ונפלים עככות עד אחרי עמר פקריאפ עמי שעולה אחרי.

6' ע"ע סי' קע"ט סעי' י"א ורמ"א, ומ"ב ס"ק ע"ה, ... בס"ת'

אוחזים בעמודי ס"ת בשעת ברכה ובשעת פקריאפ - פאנפנפן שבשעת ברכה פמברק אוחז בשנ
פעזי חיים, ובשעת קריאפ פאולה אוחז בימני ופבצע קורא בפענעל.

7' נגינה ד"ב ע"א, ת"ר פותח ורואה... פלכפ פותח ורואה ומברק וקורא'

פלכפ כר' יפודע שאין חוששים יאנע יאמרו שפברכות כתובות בס"ת.

8' ע"ע עס סעי' ד' דברי פמחבר, ומ"ב ס"ק ע"ז וי"ז, ובה"ע ד"ה ורואה

שיטת פמחבר שסתכל בס"ת עראות עמ מפ מברק ומברק כשפס"ת פתוח, אבל בברכה
שלפאחריה מקפידים עעלעל את פס"ת שיפא סאר בשעת ברכה ועא יבאו עחשוד שפברכות כתובות
בס"ת - ודוקא בברכה שלפניו אין חוששים עזפ מפני ערחה דזיבורא, ובה"ע עפביא שיש אומרים
שמותר עעלעל את פס"ת עפני פברכה ואין חוששים ערחה דזיבורא, ופלכפ כר' יפודע שאין חייב
עעשות כן.

9' רמ"א עס, ומ"ב ס"ק י"ח, י"ט ... ואין בה"ע

דפי פראשן אף שאין אעלים את פס"ת, בכל זכאת כל מפ עאפער עעשות כדי עמנע חשד עושים -
עכן יפוק פני בשעת ברכה - ועפי פמ"ב עדיף עפעזים עיניו.

10' ע"ע עס סעי' ו' דברי פמחבר, ובה"ע ע"ה ד"ה ופברכות, פוי"א נכע זפ ...

ברק בקול רם, ופמברק בעלש פרי זפ ספק ברכה עעלעל.

למדנו שהעולה פותח את הספר לפני הברכה כדי לראות מה צומדים לקראו לו-

1 'ש"ע אוריח סי' קמ"א סעי' ג', ומ"ב ס"ק ח' וט'

למשנה, אם פראו לא במקום הפלא נכון - אם הקריאה פנויה פתוחה לפניו א"ל לברך שנת אב"ט אם לא פיתח פתוחה לפניו מברך שנת. ובכל זאת, אם מה שפראו לו פ"ה לבל"ג ממקום שפ"ו ל"ריכ"ס לפתח"ט - א"ל שפתחלה פנויה פיתח באותה צמוד - כדאי לכתחלה לקראו לו עד מקום שפראו לו וצד ק"ת. ודין זה שפראו חייב לברך שנת, שייך אפילו אם פתחילו לקראו ונתברר להם שצ"ע - צד חזורים וקוראים במקום פנויה - גם אם חייב לחזור ולברך.

2 'מ"ב שם ס"ק ג', וא"י באחרונים...

כחוצר ומברך א"ל לומר ברכו שנת אלא מתחיל מברכת אשר בחר. (מ"ב אוסף ב"יור אחר אב"ט בצדוק פ"שחן כתב שכן פ"ד"ג עם כאן)

3 'מ"ב סי' קע"ט ס"ק ט"ו, אם צ"ע...

מ' שצ"ע וברך אשר נתן לפני הקריאה - אם נזכר קודם, ברוך אותה ד" ש"ע, נתן בתורה חזר ואומר, אשר בחר... אב"ט אם כבר אמר, ברוך אותה ד" אומר אותה פברכה ויברך אשר בחר לומר הקריאה, ואם ב"ח לפניו כד"ן וצ"ע בברכה של אחריה, אם נזכר לפני, ברוך אותה ד" מתחיל מ. אשר נתן... אב"ט אם כבר אמר, ברוך אותה ד" חזר ומברך כל ברכת אשר נתן מהפתחלה (ברוך אותה ד" אשר נתן...)

4 'מ"ב ד"ל כ"א ע"א במשנה, וי"ו ש"ב, וט"ו, תנ"א... בצמ"ד' ורש"י

אין קוראים בתורה ב"יבור אלא בצמ"ד.

5 'ש"ע סי' קמ"א סעי' א' ורמ"א, ומ"ב ס"ק ד', ה'... רס"ת'

עם מ"כ אסור - א"ל פ"ב א"ל ל"ר"ק דצמוד, ומ' שאינו יכול דצמוד א"ל יסו"ח ע" המספחת שפ"א תש"ע קדשה (שפ"ס"ת מונחת ע"ה).

ופנה. בזמן פ"א פ"ה פועל ע"מ קורא ש"כ פיתח תקנת אצ"ר -

6 'רא"ש פרק ש"ש מ"ב סימן א', ומה שפ"א פ"א דצ"א... ע" קריאות ש"י ל"בור'

פני"א שפ"ע קורא קורא לכו"ס כדי מ' שאינו יודע לקראו וסבור ש"ע לקראו ל"א יב"א במחלוקת עם פ"ב א"ל אינו מכ"ד. ובכל זאת סובר פ"א ש"ש שפ"קורא חייב לקראו עם פ"ב ע" קורא ואם ל"א ע"ש כן ברכתו ל"ב"ע. ולכן ל"א יקראו מ' שאינו מסוגל לקראו עם פ"ב ע" קורא.

ופנה. פ"א בראש פ"ש קב"ע ש"ת"ר ק"ל ל"א מ"ת"ע - עם ש"מ קוראים יחד אין שומעים א"ל אחד מהם באופן ברור -

7 'ש"ע סי' קמ"א סעי' ב' ורמ"א

מחבר ופ"א נחלקים באם פועל מ"ש ע"א ב"ח פ"א צ"י"ן יש ח"ש ע" ת"ר ק"ל עם פ"ב ע" קורא.

8 'ש"ע סי' קע"ט ס"ק ע"ג, ומ"ב ס"ק י"ב ו"ט

ד"פ מחבר קריאות פועל מתוך הכתב מצ"ב ולכן ל"א יקראו ל"א ל"סמ"א ול"א ל"ע פ"א, אב"ט מ"ש אשכ"ז לפ"ק בש"פ"ס וסומ"כ עם זה שפ"ע קורא פ"א ש"ח ש"ע פועל (כ"ו שרא"י באצ"ר ע"ה).

9 'ש"ע שם סעי' ה' ורמ"א, ומ"ב ס"ק כ' וכ"א

מ"ש צ"ד מ"ש ל"ש א"ר ל"ש א"ר את פ"ס"ת פתוח ב"ן ג"ב ל"ג ל"א ול"סמ"א. אב"ט מ"ש אשכ"ז פ"א ל"ע את פ"ס"ת ב"ן ג"ב ל"ג ל"א - וב"ס"ל ל"ע ל"ע פ"ס"ת מ"ס"ס א"ו מ"סמ"א כ"ד פ"ע ש"פ"ה פ"ס"ק ע" מ"ש (כ"א ב"ש ב"מ ק"ס ש"ש"ן פ"ב מ' ש"ב"ר). או בש"ע אומר ק"ש.

למדנן את הפלכות של עזרים וקריאות, ואתה נצטוק בהלכות של הספר תורה-

1' אבא בתרא ד' ע"א, דתניא וינת שם... בדנע'

הנע' הנע' שס"ת פחסר אפילו אות אחת אינן ספר תורה.

2' רמב"ם פרק א' תפילין דל' ב', וכן ספר תורה... ומגדל עז ש

לכאורה פסק הרמב"ם כחן הנע' הנע' שראינו, והנע' עז הניא מהרבה ראשונים שפוקרו בסי' חסר לא י'א וחייבים לפוליא ס"ת אחר ולקראו את כל הקריאה מהפתחלה.

במסכת ג'טין און מו"כאים ג'א הסותרת לכאורה לג'א בבבא בתרא-

3' ג'טין ד' ס' ע"א, שלחו ל' בני גלים... ל'בור, ורש"י ד"ה חומשין

הנע' כאן הנע' שס"ת חסר עדיין נקרא ס"ת. ופי' יותר לקראו מתוק חומש אחד אלכא שאין ג'א כבודו של ל'בור.

4' שו"ת הרשב"א פמיוחסות לפרמב"ן ס' רל"ט

תשובה זו מובאה בכמה ראשונים בשם הרמב"ם וגם נדפס בין תשובות הרמב"ם - ופואו, הרבין מש' שחן נזכר בראשית התשובה - וכאן לכאורה יותר הרמב"ם את דבריו בהנע' תורה ומתיר קריאה בסי' פסול (ובכדל' ג' ס"ת חסר) ע"פ הנע' בג'טין שכל פחסרון בחומש פוא כבוד ל'בור, וכש'טין לג'ט ס"ת אחר עדיף לקראו בספר חסר מלכדל' את הקריאה. ובאמת הרמב"ם הסביר את ש'טתו בענכ התשובה - שכתב שאין ל'ורק בסי' כלל לקיים את מצות הקריאה אלכא משום, כבודו של ל'בור - ור'פו לומר שס"ת חסר אינן ס"ת וכחן שכתב בהלכות תפילין, ובכדל' זאת שאילו בני גלים אס מותר לקראו בחומש - וע"כ משום שאין ל'ורק בסי' לקריאה, ומסקנת הנע' פיא שאין קוראים בל'בור בסי' חסר משום כבוד ל'בור - וחידש הרמב"ם שבמקום שאין ס"ת אחר קוראים אפי' בסי' חסר.

פארחות חיים (רבין אפרן פכפן מלונל - מהראשונים) פביא את תשובת הרמב"ם פנ"ל ואח"כ פביא תשובה מפרשב"א -

5' ארחות חיים הלכות קריאות ס"ת ס' פ', עזר אחרת לפרשב"א ז"ל... חסר אות א'.

הרשב"א למד שבסוגיא בג'טין ישנן שתי הלכות - הקריאה בחומש אסורה מפני כבוד ל'בור. אבל הקריאה בספר חסר אסורה מציקר פדין - שפוא ספר פסול. ופרשב"א סובר שקריאות תורה פתורה פאנע ספר תורה - שלכא כחן שכתב הרמב"ם בתשובה (ולפי פרשב"א מפורש כן בדין ס"ת חסר יריעה) אלכא שחומש אחד שלם לא נקרא ס"ת פסול. ופי' מותר לקרות בו לולכא כבוד ל'בור.

6' חידושי הרשב"א ג'טין ד' ס' ע"א ד"ה ואסיקנא

הרשב"א ג'טיתו שספר שלם לא נקרא פסול פתיר את הקריאה בספר תורה יש בו ג'טות כל פשע'ט פיא בחומש אחר מנה שקוראים עכשיו - שפחומש כשר, ואין חסרון בכבוד ל'בור כשי'ט כאן ל'ורת תורה שלמח' ולכא חומש אחד בלכד.

ואם כן, ישנן שלש ש'טות בדבר -

ש'טת פרמב"ם: שס"ת שחסר בו אפילו אות אחת אינן ספר תורה, אבל אין חובה לקראו מספר תורה אלכא משום כבוד ל'בור - ובמקום שאין לפ'ט ס"ת כשר עדיף לקראו מספר חסר מלכדל' את הקריאה לג'מרי.

ש'טת פרשב"א שאין יולכאים ידי קריפ'ת אלכא מתוק ס"ת כשר, וכל שחסר בו אפילו אות אחת פסול - אבל חומש שלם לא נקרא חסר, אלכא שאין לקראו בו מפני כבוד ל'בור. וכשינע' ג'טות בסי' מותר לקרות בסי' באותם חומשים שאין בהם ג'טות.

ש'טת פראשונים שפביא פמגדל עז שאין לקראו בספר חסר בשום אופן (לכאורה סוברים שכבוד ל'בור פוא לעיכובא אפי' אס אין ס"ת אחר).

7' שו"ע או"ח ס' קמ"ג ע"ף ג', ...עליו, ורמ"א ע"ף ד', ובשעת פדחק...

שו"ע כרוב פראשונים שפביא פמגדל עז, ופרמ"א פביא ג'ט דעת פרמב"ם ג'ט דעת רוב פראשונים, וג'ט דעת פרשב"א.

8' רמ"א ס' קמ"ג ע"ף ב', בחומשים שלנו... עליפ'ט, ומ"ב ס"ק ח' וט'

כשאין ס"ת כלל אלכא חומשים שלנו יקראו פבאע קורא את פפרשה בלכא ברכות ובלכא עליות.

⁵ עוד אחרת להרשב"א ז"ל שאל לפניו אחד מן החכמים ס"ת שאינו עשוי כהלכתו או שיש בו אחד מן הזברים הפוסלין ס"ת מותר לברך בו או אסור לפי שמצאתי תשוב' שאלה מהרמב"ם ז"ל שהתיר ונתן טע' לדבריו שאין הברכה כברכת נטילת לולב וכו' כמ"ש למעלה. ואני תמה קצת על דבריו שהוא ז"ל כתב בספרו בהלכות ס"ת נמצאת למד שעשירים דברים שכל א' מהן פוסל ס"ת ואם נעשה בו אחד מהן הרי הוא כחומש שמלמדין בו התינוקות ואין בו קדושה דס"ת ואין קורין בו ברבים תודיעני אם דעתך מסכים לדעת הרב ז"ל ואם קורין בחומשים בהקבץ בב"ה כ' או יותר אע"פ שנראה מדעת הרב ז"ל שהשוה דין חומשים שמלמדים בהם התינוקות לספר פסול. תשובה פליאה דעת הרב ממני נשגבה לא אוכל לה והדבר מחודש הרבה בעיני מכמה ענינים. הא' שאם אינו פסול לברך ולקרות בו לאינו ענין הוא פיסולו או הכשרו שאין סברא לומר פסול לקרו' בו בתחלה היכא דאפשר להם בספר אחר כשר. וכן נמי כל מקום שאמרו שאין קורין בו שיהי' פירושו אין קורין בו לכתחלה במקו' שיש להם ספר כשר. ועוד שהטענה בעצמה שנסמך בה הרב ז"ל והיא שעל עצמה של קריאה אנו מברכין ואפי' קרא בע"פ נפלאתי עליה הפלא ופלא לפי שהקריא' בעצמה של ב"ה לא תקנוה בע"פ אלא בס"ת שאלו היתה התקנה בע"פ מפני מה אין קורין בחומשים כגרע גרעי חומשים מקורא ע"פ. אבל תקנת משה ועזרא תקנה מחוייבת היא לקרות בב' ובה' ובשבתות וי"ט. ואע"פ שבירך לאלתר על קריאת פרשת הקרבנות ושנה סדו' תמיד ותורו ואמר אהבה רבה ונפטר בכך מברכת התורה ואלו רצה לקרות בעלמא ולשנות פטור מלברך ואפ"ה אם קרא בתורה באותם זמנים מזמנים ואפי' לאלתר חייב לברך עליה למצות קריאת התקנה ואותה תקנה עיקרה לא נתקנה אלא בקריאת ספר והילכך כל שאינה על הספר ובספר כשר אין זה מברך שאין זה כקורא מן התקנה. והראיה שהביא משמן של גאונים ז"ל יותר תימא בעיני לפי שמשם נ"ל ראייה מפורש' בהפכו דה"ג התם שלחו בני גלילא לר' חלבו מהו לקרות בחומש בב"ה לא הוה בידיה אתא שאל לר' יצחק נפחא לא הוה בידיה אתא שאל לבי מדרשא ופשטוה מהא דר"ש בר נחמני אר"י ס"ת שחסר יריעה א' אין קורין בו. ולא היא התם מחסר במלתיה הכא לא מחסר במלתיה אלמא אפי' למ"ד כשר בחומש. בס"ת חסר או פסול אין קורין בו משום דעדיפי חומשים טובא דלא מחסרי ולא מפסלי במלתייהו מס"ת חסר או פסול במלתיה ויריעה דנקט מסתברא דלאו דוקא דאפי' חסר אות א'

⁴ רלט שאלה להר"ם ז"ל. ס"ת שאינו עשוי כהלכתו או ספרים של קלף שהם ודאי פסולים אם מותר לברך בהן הקורא או אסור לברך:

והשיב וז"ל מותר לברך ואין הברכה על הקריאה בספר כמו הברכה של נטילת לולב או ישיבת סוכה שעליה הוא מברך ואם היו פסולים לא עשה מצוה אבל הקריאה מצוה היא קריאת התורה בין שקרא בספר כשר בין שקרא בספר פסול ואפילו קרא על פה עצמה של קריאה היא המצוה שעליה מברכין הלא תראה שהקורא בשחר קודם שיתפלל משנה או תלמוד או הלכה או מדרש מברך ואח"כ קורא או דורש הגה למדת שההגדה בתורה היא המצוה שעלה מברכים וזהו הפרש שלא הרגישו בו רוב חכמי מזרח ודמו שהמברך והקורא בתורה בספר פסול הרי זו ברכה לבטלה. וראיה לדבר זה הא דאמרו אין קורין בחומשין מפני כבוד הציבור והיה להם לתת הטעם מפני שהוא פסול וא"ת שקריאה זו בלא ברכה למה נאסרה וכי יש בעולם מי שעלה בדעתו לאסור קריאה בלא ברכה אפילו ע"פ אלא ודאי שלא אמרו בציבור אלא על קריאה שחייבים עליה בציבור שהם ז' או ג' וכיוצא בהם הוא שאין קורין בחומשין מפני כבוד ציבור לא מפני שהיא ברכה לבטלה ועל דוקיא זו סמכו כל אנשי המערב והיו קורין בספרי קלף בלא עבוד כלל ומברכים לפניה ולאחריה בפני גאוני עולם כרבינו יוסף הלוי ור"י ז"ל וכיוצא בהם, ומעולם לא נשמע בזה פוצה פה ומצפצף לפי שכולם בעלי בינה וידעו שאין הברכה תלויה בספר אם כשר אם פסול אלא בקריאה בין שקרא בספר כשר או פסול כמו שביארנו. ואע"כ ראוי לכל ציבור להיות להם ספר כשר כהלכותיו ובו ראוי לקרות לכתחלה בציבור ואם אי אפשר להם קורין אפילו בפסול ומברכים מן הטעם שאמרנו אבל בחומשין לאו וכן הורה ה"ר חנוך הספרדי ע"כ וכן הורו חכמי נרבונא:

⁶ **ואסיקנא** רבה ורב יוסף דאמרי תרוייהו אין קורין בחומשין משום כבוד הציבור, ונראה לי להלכה דכיון שכן כל [שהספר] שלם ר"ל חמשה חומשין אפילו נמצאו טעויות באחד מן החומשין כל שאינו קורא באותו חומש קורא בשאר החומשין ואינו חושש. שאין טעות חומש פוסל את השאר שהרי אין מעכבים זה את זה אלא לכבוד בעלמא שלא יראה מעשיו כעושה מעשיו בעניות שאין צבור עני, ומשום דמחסר במלתיה נמי ליכא דהא במילתא דהווא חומש (שאין) [שאנו] קורין בו לא מחסר כלום, כנ"ל.

1' שבת דלף ק"ט ע"ב, וכתבתם שתפאו... סמכין נחין

כע אנת חייבת לעכתב כזורתה באופן שאין מקום לעצות ולקרונה כאנת אחרת.

2' מנחות דלף כ"ט ע"א, אומר אושאן בר נבבק... פסול (כ"ט ע"ב)

שיצור רעל שמאולית של פ"א פוא בכעשהו, אבעל רעל ימנית שיצורה בכאנת קטנה - שאס נעשה נקב במקום פרגע צד שלא נשאר ממנה כדי שיצור אנת וי"ד פסול.

3' ע, ראוני בר תמרי... ופסול, ורש"י

אס נתקזרה רעל פוי"ו באופן שיש לעסתפק אס פוא וי"ו או וי"ד מביאים קטן - עכא אפס (שידע לקרות עס אותיות פגומות) אבעל עס לא חכם (שלא יבין מתוך פצען איזו אנת אמורה לפיות) - ואס פוא קורא פ"ו כשרה.

במרדכי פסביר את פפבדע בין שתי פפככות כאן בע"מ - מתי יש זורק בשיצור אנת קטן, ומתי תלוי בקריאת קטן -

4' מרדכי פככות קטנת (סוף מס' מנחות) סי' תתקנ"ט, ומכאן נמי יש דקדק... פסול

ברעל פמנית של פ"א שנקבה ולא נשאר בה כשיצור אין לה פכשר אנת - ואפילו אס קטן פ"פ קורא פ"א (ורעל שמאול ד"ה במשהו שאין עליה שס אנת, וכל תפקידה פוא לעבדיל בין פ' ד' ד' אבעל בוי"ו שנפקה אצ"פ שיש בה שיצור אנת עדיין נראית כוי"ד אלעא אס פקטן קורא פ"ו.

פמאירי פבין את פסוליא באופן שנה לעמרי -

5' קרית ספר לעמאירי מומר ט' חלק ב' ד"פ ושאלו, אבעל... פס', ותחילה... אנת

שיטת פמאירי ששיצור אנת קטן פוא שיצור בעובי פרגע (לפי פמאירי מדובר עס ברעל ימנית ועס בעמאולית), וקריאת קטן יש בה כדי לערף שני חלקי אנת פשבור - שאס פסדק באנת לא פפריע עקטן מלפכיר את פאנת כשרה, ואילו לפי פמרדכי אין לערף את חלקה של פאנת שלמאע מפסדק בשום אופן.

וא"כ - יש ענ מחלוקת יסודית באנת שנסדקה באמצעה אס יש לערף את שני חלקיה עע ידי קריאת קטן - שלפי פמרדכי אין זירוף ואילו לפי פמאירי יש זירוף.

6' שו"ע או"ח סי' ע"ב סעיף ט"ז, ... כחו שנופטיס', ומ"ב ס"ק מ"ח

מלשון פשו"ע אין פכרע אס ר"ה לעפסוק כמרדכי או כמאירי אבעל פמ"א פסק כמרדכי שאין לערף את מה שלמאע מפסדק ולכן פסק פמ"ב שיש לעכסות את פאנת מפסדק ולמאע לפני שמראים עתיעק.

7' מ"א ע, מיהו... כפלכתו

אין בקריאת פתיעק לעכשיר אנת שאין עליה זורתה.

⁵ אבל

ירכו והוא פא) איזה רגל שבה הן ימני הן שמאלי נזכרו בו שני תקונין א' גשתייר בו כמלא אות קטנה, והשני כל דינוקא דלא חכים ולא טיפש קוראו כתקנו, ונראין הדברים על שני תיקונים אלו שעל ב' מיני נקבים הם

ותחילה דברו בנקב שהפסיק

שפת רחב הרגל שהוא עבה וניקב מקצתו מצד רחבו בשפת הרוחב אבל ארכו נשאר קיים מצד רחב הצד האחר וקאמר שמאחר שנשתייר בארכו בלא נקב כמלא אות קטנה, ר"ל דקה כגון ואי או י"ד כשרה שהרי אם עשה הרגל מתחילתו דק כשר, ואח"כ דברו בשניקב באמצע הרגל עד שנפסק הרגל צדו העליון מן התחתון ותקון זה תלוי כשיהא הנקב דק כ"כ שאין ההפסק מונע הקריאה המתוקנת לתינוק בינוני, שאם הוא חכם ביותר אף בהפסד צורת האות קוראו כתקנו, ואם טפש אף בהפסק דק שבדקים אינו קוראו כתקנו, שרוח קמעא שוברתו והפסד מועט מבלבלו, אבל כל שתנוק בינוני קוראו כתקנו אין כאן הפסד צורת אות.

1' מנחות ד' כ"ט ע"א, דאמר רב יודן אמר רב... פסולת, ורש"י, אחרת'

כך אמת חייבת להיות מוקפת איד - שאיך חלק יפסיק בינה לבין פאותיות סביבה.

2' בית יוסף א"ח ס"ק ע"ב ד"ה וא"ת ופי"ח מכשרין

רב"י בקושיותו הבין שהכוונה במוקף איד כפשוטו - שכל אמת חייבת להיות מוקף באיד ממש - ולכן בקשה איך הכשירה נמצא אותה ר"א כשנלקחה רעלה פימנת אס נשאר כשיצור אמת קטן. פרי במקום פנקב אין פירוש מוקף איד אלא אורח ותיקף רב"י שמרש"י משמע שאין לומר בהיקף איד ממש ופנ"מ פשתמש במעלה זו דלמד שאסור דאמתיות לפיות דבוקות זו בזו. וברמב"ם מ"ד שיש באמת דין היקף איד ממש בשעת כתיבה אבל אס נקבה אח"כ כשרה.

3' שו"ע א"ח ס"י ע"ב סעיף ט"ז, הפא דמכשרין...

מלשון השו"ע משמע שפסק כרמב"ם שיש דין מוקף איד ממש אבל אינו מצב אלא בשעת כתיבה. ולכאורה כן פד"ן בנשיאת אמתיות זו בזו שאם נכתבו בכשרות ואח"כ נעלה אמת דיו על פס"ת ונעלה בשתי אמתיות אצ"פ שאין פאותיות מוקפות איד כשרה מפני שנכתבו בכשרות - ואצ"פ שלשית רש"י אין מן מקור דפק"ד.

4' נ"ב שם ס"ק נ"ד, ודע אודו...

פנ"ב פסק כרש"י לחומרא שבנשיאת אמתיות זו בזו פסולה אפילו אם נכתבו בכשרות.

5' פרי מגדים משב"ת ז"ב ס"י קמ"ט אות ב', ודע כל שיש מחלוקת ... אין פסולת

אם נמצא פסולת בס"ת בשעת הקריאה, אם ישנה שיטה פמכשירה מ"רפ"ס אותה לשיטת הרמב"ם בתשובה שבשעת פדחוק קוראים גם בס"ת פסולה ואין לפו"א ס"ת אחרת מ"דן ספק ספיקא - מנע דלכ"כ כאלו פמכשירים, ואפילו אם היא פסולה מנע דלכ"כ כרמב"ם שיזכיר את הקריאה גם מתוק בפסולה.

6' נ"ב ס"י קמ"ט ס"ק כ"ה, אם בשעת הקריאה... בס"ת זו

אם נדבקו פאותיות באופן שגורת פאות נתקדקלה לכ"ע פסולה ומזכירים ס"ת אחרת. אבל כשאין קדקוד ב"ורה אלא חסרון מוקף איד סומכים על שיטת רמב"ם שאם נכתבה בכשרות כשרה (ובחול) י"רר את מקום פדבק אם לא י"רום דעכ"ב, של מנע). ואם ברור שנתדבקו פאותיות בשעת כתיבה גם לרמב"ם פסולה, ובכל זאת יש מתירים לומר את הקריאה בספר זה מ"דן, כל פראו" - שדבר שאפשר להכשירו ע"י א"ירה כשר גם קודם שגרוה, וסומכים על שיטה זו כשאין ס"ת אחרת.

וא"כ -

אם נתקדקלה לורת אמת ע"י דבוק באמת אחרת מזכירים ס"ת אחרת ואפילו אם י"זכ"ב דלפ"א ס"ת ממקום אחר.

אם לא נתקדקלה שום אמת אבל ברור שנתדבקו פאותיות בשעת כתיבה יש לפו"א אחרת, אבל אם אין אוד ס"ת בביבכ"ס מותר לומר את הקריאה בס"ת זו.

אם לא נתקדקלה שום אמת ונכתבו פאותיות בכשרות ואח"כ נתדבקו - שראויים אמת דיו בין פאותיות, או פאותיות דבוקות בסופן בלכ"ד, או שנתדבקו ע"י רוק - אין לפו"א אמת פס"ת לכתחלה, אבל אם נמצא פדבק באמצע הקריאה מורים את הקריאה בס"ת זו ואין לפו"א אחרת.

ולכאורה, גם באמת שנסדקה באמצע וק"ן קוראה ב"ירה פחלק שלמנע מפסדק יש לסמוך בדביבד ע"ד דעת הפנארי שלמדען ע"י ולומר את הקריאה בס"ת זו.

7' שם ב"ב ע"ב, אמתיות ותיבות... ופסולת

ס"ת ישנה שפד"ו מתחילת דפמחק, כל שפתינעק קוראו כראוי כשרה, אבל אם לא נשאר דיו אלא רושם אדמימות במקום פד"ו פסולה יש לפו"א אחרת.

8' שם, נקראו תפירות... הפ"ה (פ')

אם לא נשארו דפחות מנע תפירות פסולה, ואם למשל נקראו תפירות באיזו פרשה בספר בראשית יש דפק"ד ולקרות בה בספר שמות אצ"פ דברי פרש"א שלמדען ע"י.

9' רמ"א ס"י קמ"ט סעיף ד', ופא דמזכירים... ונ"ב ס"ק כ"ז

אין לפו"א ס"ת אחרת בלדע אמת בחסירות ויתרות - ופ"י תיבה שלפמ"ס נכתבה מלפ"ו ו"ו או ו"ז דלפמ"ס חסרה וכתב פסופר מלפ"א במקום חסר או חסר במקום מלפ"א, ופ"י פמ"ב שכן פד"ן אם ע"ב אמתיות גדולות וקמנת שיש במסורה, ופנקדות ע"ב אמתיות מסיימות במסורה.

² וְאִתּוֹת וְהִי מְכַשְׂרֵינּוּ בְּאִיפְסִיק שׁוֹם אוֹת בְּנוֹקְבָא וְהִיא אֲמַרִינּוּ

בְּהַקְוֵמָן (כ.ט.) כּל אוֹת שְׂאִין גְּוִיל מוֹקֵף לֵה מְחַרְבֵּע רוֹחוּתִיה פְּסוּלָה יֵשׁ לוֹמַר דְּלֵא אִיחְמַר אֲלֵא לְפִסּוּל הִיכָא שְׁנִדְבָקָה בְּאוֹת אַחֲרַת אֲבַל הִיכָא דְאִיפְסִיק בְּנוֹקְבָא לֵא וְהִי דִיִּיק לְשׁוֹן רַשׁ״י שְׁפִירֵשׁ שְׂאִין גְּוִיל מוֹקֵף לֵה שְׁמִדוּבְתָם בְּאוֹת אַחֲרַת וּגְבִי אִיפְסִיק וְי״ו דְּוִיהֲרַג בְּנוֹקְבָא כְּתִב וְי״ו דְּוִיהֲרַג אִירַע בְּמַקּוֹס נִקְבּ מִשְׁמַע דְּבִשְׁעַת כְּתִיבָה פִּגְעַ בְּנִקְבּ וְאִפִּילוּ הִי כִשֶׁר אִי יוֹקָא דְלֵא חֲכִים וְלֵא טִיפֵשׁ קְרִי לִיה וְיִהֲרַג וְעוֹד יֵשׁ לוֹמַר דְּהֵא דְמְכַשְׂרֵינּוּ בְּאִיפְסִיק בְּנוֹקְבָא הִינּוּ דּוֹקָא בְּנִפְסָק אַחַר שְׁנִכְחַצ דְּכִיּוֹן דְּכִשְׁנִכְחַצָה הִיחָה כְּשֵׁרָה שְׁהִיה גְּוִיל מְקִיפָה מְאֲרַבֵּע רוֹחוּתִיה אִם נִיקְבָה אַח״כ כְּשֵׁרָה כִּיּוֹן שְׁחַלְמָה הִיה בְּכִשְׁרוֹת אֲבַל כְּשְׁחַלְמָת כְּתִיבָתָה הִיה שֵׁם נִקְבּ וּנְפִסְקָה בּוֹ אַע״פ שִׁישׁ בַּה שִׁיעוֹר אוֹת פְּסוּלָה מִשׁוֹם דְּמַעוּלָם לֵא הִקְיָפָה גְּוִיל וְכֵן נִרְאֵה בְּהַדִּיא מְדַבְרֵי הַרְמַנְז״ם וְיֵל בְּפִיא (פְּסִילִין הִיב):

למדנו את שיטת פראשונגם לגבי קריאה בליבור מתוך ס"ת פסולת - שלפי רוב ראשונים (ראינו את שיטתם במגדע אז ע' פראמב"ס) אין יולאים יד' חובת קריאת פתורה אלכא בס"ת כשרה ואם נמלאה סעות בס"ת בשעת פקריאה מולאים ס"ת אחרת וחוזרים וקוראים מפתחלה שפרי' דא ילכאו במה שקראו בס"ת פפסולת. ואילו ע' פראמב"ס בתשובה אין עקריות בס"ת פסולת משום כבוד פליבור אבד אם קראו בה בדיעבד ילכאו יד' חובת קריאה (ובמקום שאין ס"ת כשרה קוראים בפסולת דכתחלה).

ראינו את דברי פמחבר שפסק כחו רוב פראשונגם שאין עקריות מתוך ס"ת פסולת אפילו אם אין כשרה בכ"פ פציר, ואת דברי פראמב"ס שפביא את שיטת פראמב"ס שבמקום שאין כשרה קוראים בפסולת (ע"פ את שיטת פראמב"ס שחותר עקראו בס"ת בספר בראשית כשיש בה סעות בספר שחותר). ולכאורה פ"פ לריק לפיות שלפי פמחבר אם נמלאה סעות באמלאה פקריאה מולאים ס"ת אחרת וקוראים מפתחלה. ולרא"פ אפשר לפתח"ס ממקום אחרונים -

1 'ש"ע אורח סי' קמ"ט סעיף ד' ...במוטעפ', ומ"ב ס"ק א' ...פאחרונגם בנפ'

פפרי" בי רב (מרבתינו של פב"י) פסק שבדיעבד סומכים על שיטת פראמב"ס שלכא לחזור ולקראו את מה שכבר קראו מתוך פפסולת. וסתם פב"י כמותו.

וצד"ן יש לחקור איך פדין כשנמלאה סעות באמלאה עלי"פ ומולאים ס"ת אחרת. פאם על פאולה לחזור ולברך לפני פקריאה בשני"פ (דאילו על פראשונגם לכא יוכל לברך ברכה שלפאחריה שנה פפולכ כרוב ראשונגם שסוברים שאין לברך על ס"ת פסולת) -

ופנה. למדנו את פסולת ביומא בענין קריאת פכפן גדול ביו"כ - שאין אולעים את פס"ת בליבור מפרשת אמור לפרשת פנחס מפני כבוד פליבור, ואין מולאים ס"ת אחרת שלכא יאמרו שפס"ת פראשונגם נמלאה פאמה - ולכן קורא מפרשת פנחס בעל פה -

2 וימא דף ע' ע"א ונייתי אחרונגא... לריכה', ורש"י

לפי ריש עקיש פאעם, למנה שאין מולאים ס"ת אחרת פוא מפני שאז ילכרך לברך על פספר פשני וגורם לברכה שאינה לריכה - וא"כ מפורש שלפחות לפי ריש עקיש יש חיוב לברך כשמו"לאים ס"ת אחרת.

ופנה. במגילת אסתר קי"ד פאם רוב פמגילתה קיים כשרה ואצ"פ שחסרים אותיות או מילים באמלאה - ואצ"פ פאסור עקריות את דברי תורה שבכתב בעל פה -

3 מרדכי מגילת סי' תשל"ב, תשל"ג, תשל"ד ...אבי"ה':

פמרדכי כנראה סובר שבדיעבד יולאים יד' קריאה מתוך ס"ת פסולת אבד אין עקריות בה בליבור דכתחלה, וגם סובר פאם יולכאו ס"ת אחרת חייב פקורא לחזור ולברך עליה, וסובר כריש עקיש שזאת ברכה שאינה לריכה - ממילכא פסק פמרדכי שאם נמלאה פסעות במקום שאפשר לסיים יברך פאולה את פברכה שלפאחריה ויולכאו ס"ת אחרת ויעלה מישפו אחר, ואם פסעות נמלאה במקום שאין לסיים ימשיך עקראו מתוך פפסולת עד שייע למקום פראוי לסיים בו ואז יברך לפאחריה ויולכאו את פספר פשני.

4 'ש"ע אורח סי' קמ"ט סעיף י"ד דברי פמחבר, ומ"ב ס"ק י"ט

פמחבר לכא פסק כמרדכי וסובר שאין פברכה חלה על פספר אולכא על פפרשה ולכן א"ל לחזור ולברך על פספר פשני, וממילכא יש לפחזיר את פספר פמוטעפ מיד ולפולכא ס"ת אחרת.

5 פראמב"ס ...פולאים

פראמב"ס פסק כדברי פמרדכי אם אחרונים במקום שאפשר לסיים, אבד לכא פתיר את פמשק פקריאה מתוך ס"ת פסולת כשאי אפשר לסיים פם.

6 מ"ב ס"ק כ"ט, פנהגים שלכא לפולכא ס"ת אחרת...

אין לפולכא ס"ת אחרת בשביל פמפסי'ר, ולפי פמ"א פוא פדין אם נמלאה פסעות אחרי שכבר קראו ז' קוראים...

למדנו את הפדכות של קריאות פתורה וכן את הפדכות של צעות בקריאה וצעות שנלכחו בס"ת. ופנה, כל פדנים פאלו פם על פקרא ופאלה אבדל על פגדרנו את חויבי פליבור בקריאות פתורה-

1' סוכה דל"ט ע"א, אמר רבא בר רב הונא כיון... אזי

מפורש כאן פסוק לליבור לדיבר בשעת קריאות פתורה

2' ברכות דל"ח סוף ע"א, רב ששת מפרך אפיה... בדדפוי, ותוס' ד"ה רב ששת

פתוס' פקשו על רב ששת מנא' בסוכה פנ"ד ותירצו או שפאוסור לספר פוא בקוד דוקא, או פסוק יש עשרה מצניגם בלעדי מותר לו לספר, או שני שותרתו אומנתו פסוק מלפאזין לקריאות פתורה.

3' תלמידי רבינו יונה ברכות פרק א' (בר"ף ד' ע"ב), ונראה למורי פרה נר"ו...

לפי רבינו יונה מותר לנפשי וללמוד בשעת קריאות פתורה אם כבר פתחיל לפני קריאות פתורה ונכר לכך שפתחיל ללמוד מצד שפחזיר פניו.

4' שו"ע או"ח סי' קמ"ו סעיף ב'

פשו"ע פביא את כל פפירושים בתוס' ורבינו יונה - אולכא שפפרשיות פרה וזכור כולם חייבים לשמוע מפי"ת, ופילו בשאר פרשיות נכון ללפאזין לקריאות ולכא לעסוק בדברים אחרים.

5' ביאור הלכה שם ד"ה ויש מתירים

פמ"ב תמה איך בכלל שייך לפתור ללמוד בשעת קריאות בשום אופן פרי כל יחיד חייב ללפאזין לקריאות פתורה כדי ללכח ידי תקנת עצרא! ור"ף פמ"ב לחדש שכאן מדיבר בפי שכבר שנה את לקריאה במקום אחר (או בפי שותרתו אומנתו שפטרופו חז"ל מקריאות). אבדל מדברי פשו"ע שפפרשיות פרה וזכור יש חוב ללפאזין מפי"ת משמע שבשאר פפרשיות אין חוב ללפאזין אפילו אם אדיין לכא שנה את פקריאה. ומדברי פמחבר משמע באמת שאין פחויב לקרות בתורה חויב על פיחיד אולכא על פליבור שיפו קורין בתורה בעשרה, אבדל אין כל יחיד מחויב לשמוע קריאות (חולץ מפרשיות פרה וזכור).

אזי הלכה מלינו בפי בעני פנהגת פליבור בשעת קריאות פתורה-

6' ברכות דל"ח סוף ע"א, אמר רב הונא בר יהודה אמר רבי מנחם... לעברא

אסור ללכח מבית פכנסת בשעת קריאות - ובין גברא לעברא מותר.

7' שו"ע או"ח סי' קמ"ו סעיף א', ומ"ב ס"ק ב' וז'

פמ"ב למה שפפיתר ללכח בין גברא לעברא פוא בתנאי שיסארו עשרה בביכני"ס ושכבר יכא ידי קריאות (מקורו מפי"ת), אבדל יש מי שחולק

8' שו"ת יביע אומר חלק ד' יו"ד סי' ע"א אות ט', ומלכא... עכת"ד

בעל חקרי לב פתיר ללכח אם למה שעדיין לכא שנה את קריאות פתורה מפני שאין חויב על כל יחיד ללמוד קריאות אולכא על פליבור שתי"ף קריאות (וכמשמעת דברי פמחבר לעיל).

9' שו"ת אגרות משה חלק או"ח ד' סי' מ' אות ד' ואות ה'

למשע פסק ר' משה כמ"ב שיש חויב על פיחיד לשמוע קריאות אפילו בפי, אולכא פסוק שנה ט' פסוקים מכל עולה יכא - ודוקא בשבת יש חויב לשמוע כל פפרשה. (ובשם פזרי"ש אולשיב של"ט"א אומרים פסוק משע תשע פסוקים בפי ופי ושבת מנחה יכא אפילו אם נקראו כולם ללכח אולכא פתורה.)

⁸ ומצאתי להגאון מהר"י חזן בעל חקרי לב בתשו' שנדפסה בשו"ת סמיכה לחיים (חאו"ח סי' ב די"ד ע"ג), שעמד על מה שהתירו לצאת בין גברא לגברא. (סי' קמו ס"א). שמי פטר את היוצא מדין חובת שמיעת הפרשה. ותירץ ז"ל, וני"ל שלא היתה תקנת נביאים לכל יחיד ויחיד שיקרא או שישמע קריאת ס"ת בשבת ויו"ט, אלא שיקראו בצבור בשבת ויו"ט סדרו של יום, וכל שקראו בצבור סדרו של יום אף אם כמה יחידים לא שמעו נתקיימה תקנתם. והחיוב שהטילו על כל יחיד ויחיד הוא מ"ש רז"ל שחייב אדם להשלים פרשיותיו עם הצבור שמו"ת. עכ"ד.

ד.

בחייב קריאת התורה על כל אחד

חייב קריאת התורה הוא על כל אחד לשמוע ג' קרואין בשני ובחמישי ובמנחה לשבת ובתע"צ ובר"ח וחזה"מ ארבעה קרואין וביו"ט חמשה וביה"כ ששה ובשבת שבעה, ואף אם שמע בלא הברכות כגון שנכנס לביה"כ אחר שבירך הראשון נמי יצא ואין עליו לילך לחזור שמא ימצא באיזה ביה"כ שישמע גם הברכות ואף אם נודמן שלא שמע כל הברכות נמי אם שמע הקריאות ממנין הגברי יצא, שלכן פשוט שבחזה"מ אף בא"י בסוכות שאותן פסוקין שקורא הראשון קורין כל הארבעה לא יצא עד שישמע אותה מכל הארבעה קרואים שהחייב הוא לשמוע ד' גברי איך שכל אחד קרא לא פחות מתלתא פסוקי.

ה.

בהחסיר השומע פסוק, וכשאחד הקרואים קרא

רק ב' פסוקים

ולענין אם החסיר ולא שמע איזה פסוק הנה ג' פסוקים מחוייב לשמוע מכל קורא ואם שמע פחות מג' פסוקים לא יצא, ואם שמע ג"פ מכל קורא בכל הקריאות יצא, אבל בשבת צריך לשמוע כל הקריאה לא פחות משבעה קרואים ואם הוסיפו מכל הקרואים שקראו, ואם אירע בשבת שהוסיפו להרבה קרואים ונודמן שאחד מהנוספים לא קרא ג"פ אלא שנים לא יצאו כל השומעים מאלו השני פסוקים שקרא וצריכין לחזור ולקרא אותו הגברא שיקרא אלו הב' פסוקים ובהוספת עוד פסוק, משום שאיכא חיוב על כל אחד לשמוע כל התורה במשך השנה משבת בראשית עד שמחת תורה שקורין ברכה ואף שהם דברים פשוטים וברורים לא ידועים להרבה אינשי.

למדנו שצורך בעבודת אחרים בשעת קריאת התורה - ולפי פנ"ח אפילו נ' שכבר שנה קריאת אסור לו ללמוד בשעת קריאת - חוץ משלש פירושים בראשונים דיינו נ' שתורתו אומנותו, אין שולח בלחש, או שכבר פתח' ללמוד לפני הקריאה ופחזיר פניו באופן שניכר ככל שכבר פתח' ללמוד לפני הפתחת הקריאה.

אצל מל"ח בתי כנסיות שצוקים בהן בקירוב לבהות פ"א ע"ן פדרשה באמצע קריאת - לפסב"ר את מה שקוראים בשפה המדוברת. מקור הע"ן הוא פתוראן בימי המשנה, מל"ח בכמה משנות המאה שצוקים כל פסוק בתורה פ"ו קוראים את תרגום אונקלוס. וכן פ"ו מתרגמים את הפסוקים ע"פ תרגום יונתן בן עוזיאל - ופ"א ח"וב דרבנן מדין קריאת תורה. פתום מדייקים מל"ח פתוראן שכל ככל המקומות פ"ו מתרגמים את הקריאה. ומחידא כתבו פתום ע"ס אילען אין פתוראן לתרגם לפני שרוב פתום אין מבינים את התרגום.

1' ע"ע אור"ח סי' קנ"ה סעיף א', ...הע"ס ונ"ב ס"ק א', וסעיף ג' ונ"ב ס"ק ד'

בפ"ז אין ח"וב לתרגם אב"ד אם ח"בים לתרגם רשאים, אב"ד אין לתרגם בשפה המדוברת לפני התרגום אונקלוס בלבד פ"א שתקנו לקרוא ב"ב"ר שכתב ברוח פקודש (ע"י אונקלוס שפ"ה המפתחים, וכן יונתן בן עוזיאל שפ"ה המדע"ה המנא"ם).

2' ע"ת אחרות משפ חלק אור"ח ד' סי' נ' אות כ"א ...וברור אסור

ר' משפ אסור את פדרשה באמצע קריאת תורה ואפילו בין גברא לגברא - ע"ס פ"ה מותר פ"ין מתרגמים את הקריאה בכל מקום ע"ס במנן פ"ה כל מקום ע"פ פשפ"ה שלו - לפחות בין גברא לגברא. וא"כ, ע"פ ר' משפ אין לדרוש בע"ן הקריאה אלא לפני הפתחת הקריאה.

למעשה, ישנם מקומות שפני"א לפסב"ר את הקריאה באמצע הקריאה ופסתמו ע"ה מה שכתבו אחרים-

3' ע"ת יח"פ דעת חלק פ' סי' י"ז, אולם פכונ"ה... לגברא

פתי"רם סב"רם שכל תקנו ח"ד לתרגם אלא ע"פ אונקלוס שתר"ס ע"פ רוח פקודש, אב"ד מותר לתרגם בכל אופן מתאים, ואפילו אם יש מקום לפתח"ר בתרגום, אם אין מתרגמים אלא מסכמים או מפרשים בין גברא לגברא אפשר ע"ה.

יש מקום לומר - ע"ה ע"ה שדי"ק ר' משפ שכל פנ"ח לתרגם ב"ב"ר בין גברא לגברא, שפתוראן במנן ח"ד פ"א תרגום מל"ח במל"ח ע"ד כ"י אסור לקרוא יותר מפסוק אחד לפני המתרגמים (כ"כ מפורש במשנה במח"פ), ומחידא לא שייך לתקן תרגום בין גברא לגברא - אב"ד לדרוש שכל מדין תרגום יתכן ומותר.

התרגום בשעת הקריאה אינו כתרגום, ומוכרחין לומר דבשעת הקריאה בצבור שתיקנו כעין קבלת התורה שצריך אחד לעמוד אצלו שיהיה כעין סרסור דכשם שניתנה תורה ע"י סרסור כך אנו צריכין לנהוג בה ע"י סרסור כדאיתא בסימן קמ"א סעי' ד' צריך שיהיה תרגום ופירוש שהכל מודים שלא שייך שום חולקין כתרגום אונקלוס ויב"ע שהוא מהל"מ וע"פ התנאים ולכן כיון שתרגום לא מבינין אותו ליכא תועלת לא נהגו לתרגם והויא זה חיוב שליכא מציאות לנו לקיים, ונמצא שאף אם אותו הרב היה אומר רק פירוש הפסוקים היה אסור זה בתוך הקריאה, וכ"ש שודאי אומר כדרך דרשות הרבנים הצעירים שהעיקר שלהם לא שייכי לתורה כלל שאסור. ואין לומר שאולי בין גברא לגברא קילא, דא"כ לא היה לנו לבטל לגמרי חיוב התרגום אלא לתקן שיפרשו את כל הפרשה אחר שברך בסוף קודם שקראו להשני אלא ודאי שגם זה נקרא באמצע הקריאה שאינו ראוי בפירושים ותרגומים אלא רק התרגומים דאונקלוס ויב"ע וכדומה, ולכן פשוט וברור שאסור.

2' ובדבר רב אחד שנהוג לדרוש בשבת באמצע הקריאה אחר כל שני קרואים, הנה לא שפיר עביד וצריך למחות בידו דאף אם היה מפרש רק פירוש הפסוקים כהא דמתרגם בזמן הגמ' הרי איכא כמה דינין כדאיתא בגמ', ומשמע דאסור לתרגם רק בתרגום אונקלוס ואולי כדומה בתרגום אחר דמן התנאים שהוא תורת אמת, וראיה גדולה לזה דהא בש"ע סימן קמ"ה סעי' ג' כתב האידינא לא נהגו לתרגם משום דמה תועלת בתרגום כיון שאין מבינים אותו, והא היה לן לתרגם בעצמנו כל רב לעדתו, ואף אם לא נסמוך על תרגום עצמנו, נקח איזה פירוש מרבתינו כפרש"י ופירש רמב"ן ופי' ר' בחיי וכדומה שג"כ הם פירושים אמתיים, אלא חזינן דכיון שמצינו חולקים בהרבה דברים בין המפרשים אינו יכול להיות זה במקום תרגום בשעת הקריאה, אף שפרש"י חשוב כמו תרגום לענין שנים מקרא ואחד תרגום כדאיתא בסימן רפ"ה סעי' ב' מ"מ לענין

3' אולם הכוונה היא שלא רצו לתקן דרך חיוב לפרש לעם את פסוקי

התורה בלשון שבינו, שלא תיקנו כן אלא בלשון תרגום שנתקן ברוח הקודש, אבל אם ירצו העם שיפרשו להם בלשון שבינו, בין גברא לגברא, אין הכי נמי שמוותר לעשות כן. (וגם עתה שאין תועלת באמירת תרגום בעת קריאת התורה מפני שאין מבינים אותו, ובטלה תקנת חז"ל, אם ירצו העם לאומרו ואינם מקפידים משום טורח צבור, רשאים כיון שנתקן ברוח הקודש. וכמו שפסק בשו"ת הרשב"ץ חלק ג' סימן קכ"א. ע"ש). ואפילו אם תמצא לומר שלגבי פירוש הפסוקים שבתורה יש להקפיד שבשעת קריאת התורה לא יאמרו אלא פירוש מוסכם בלי שום מחלוקת, מכל מקום לענין דרשה אין להקפיד כל כך בין גברא לגברא.

ישן כמה פלכות בקשורות בקריאות פתורה מצטט כבוד פתורה-

1' קידושין ד' ע"ג ע"ב, איבער א דפו נפו לעצור נפן ספר תורה... כל שכן

יש חיוב לעצור נפן ס"ת עד שיצא למקומו קל וחומר מפחיוב לעצור נפן תלמידי חכם.

2' ע"ז י"ד ס"י רפ"ב סע"ג ב' דברי המחבר, ורמ"א, פשוט... וש"ק ס"ק ד'

הרמ"א פוסק את דברי הרשב"א שחיבים לעצור נ"ד כשעושים את קול פס"ת

3' ע"ז א"ח ס"י קנ"ו סע"ג ד' דברי המחבר, נ"ב ס"ק י"ז, ושע"ט א"ח ס"י

בשעת קריאת פתורה אין חיוב לעצור נפן מצד פס"ת מונח במקומו, וכ"ע בשעת פתיחת פארון שפספרי תורה יושבים במקומם - אב"ד נ"ב לעצור בשעה שפארון פתוח.

4' ארוך בשלחן רפ"ב ס"י רפ"ב סע"ג פ'

בשעת הפקפות במחמת תורה יש חיוב לעצור, אב"ד בין הפקפות פתיר ע"פ"ע לשבת ואצ"פ שפספרי תורה צומדים - ע"פ"ע נקרא צומדים במקומם.

ופנה, ע"ז ראוין את דברי המחבר ע"כ לעצור בשעת קריאת פתורה-

5' רמ"א א"ח ס"י קנ"ו, ונ"ב ס"ק י"ח, י"ט, וכ'

הרמ"א פתיר - אב"ד לא נד"א - לעצור בשעת פקריא, ובשעת צני"ת ברכו ח"י"ב לעצור, ובין צברא לעברא אין ע"ס מקום לפתור.

6' ע"ת יחווה דעת חלק א' ס"ח כ"ט, ופרמ"ס בתשובה... פרמ"ס

הרמ"ס ס"ח ע"פ"ע בשעת פקריא, ע"ס כקוראים את עשרת פדברות מ"ע שיבאו לע"ס שרן עשרת פדברות פן ע"ס.

7' ע"ת אצרות משפ חלק א"ח ד' ס"י כ"ב, אב"ד נ"ב שאתה... נכון

ר' ע"ס פ"ב"א את דברי בנ"ר דוד פתירי שנ"ב"ע לעצור ע"ס כקוראים את שירת פ"ס לא ע"י ע"ס שפ"ע"ע הרמ"ס.

8' ע"נ"פ ברורה ס"י ת"ז ד' ס"ק ד', וג"ס יש נ"פ"ס...

נ"ב"ע ע"ס לעצור בשעת קריאת פ"פ"ע"ע ע"ס ח"פ שבאות שפ"א מצ"פ פ"מכ"ב ד"ח"ק"א.

7 אבל מה שאתה מתרץ מחמת

שנהגו לעמוד גם בשירת הים בפ' בשלח ובשביעי של פסח שמוזה רואין שאיכא עוד דברים שעומדים אף שלא שייך שם דברי המינים יבינו שהוא מטעם אחר הוא תירוץ נכון.

4 ה' ויש לי מקום ספק בשית בעת ההקפות שנוטלים כל הס"ת מהיכל ואין מחזירין אותם עד אחר גמר כל ההקפות ורק סתחלפין כיר ליד ולכאורה אטור לישב עד שמחזירין אותן להיכל ולא נהגו כן וגם סירחא גדולה היא שפ"ע"מ"ם שוהין כשני שעות ונלע"ז דבעת שסמכבין עם הס"ת סביב הבימה מחזירים לעמוד דהו כ"ס שהס"ת עוברת אבל בין סביב לסביב כשמחזיקין הס"ת בידיהם א"צ לעמוד וזו הוה כס"ת על סק"ס דכשהיא על סק"ס במנוחה ודאי שא"צ לעמוד מפניה.

6 והרמב"ם בתשובה (הוצאת פריימן, ירושלים תרצ"ד, סי' מ"ו) נשאל: אודות מה שהורה חכם אחד שכל איש אשר יעמוד בעת קריאת עשרת הדברות ראוי לגעור בו, לפי שמעשה זה מדרכי המינים הוא, שאומרים שיש יתרון לעשרת הדברות על שאר פרשיות התורה, וכל דבר שיש למינים פתחון פה עליו חוץ מדעת רבותינו ז"ל, ראוי לנו לפרסם המחלוקת עליהם, וכמו שאמר (ביומא ב ע"א), מטמאים היו את הכהן השורף את הפרה להוציא מלבן של צדוקים, וחכם אחד נחלק עליו, והביא ראיה מאנשי כבל שהיו נוהגים לעמוד בעת קריאת עשרת הדברות, וחזר והשיב החכם הראשון, שאין ראיה ממנהג כבל, ששורש הדבר היה מפני שהיו מזמינים את הראש - מתיבתא לעלות לתורה ולקרות עשרת הדברות, והקדל היו עומדים לכבודו, והרואים את מנהגם נשתבשו וחשבו שעומדים מפני קריאת עשרת הדברות, והשיב הרמב"ם, שהוראת החכם הראשון היא הנכונה וראיותיו כולן אמיתיות, ושככל מקום שמנהגם לעמוד בעת קריאת עשרת הדברות ראוי למונעם מזה, בהיות שמגיע מזה הפסד אמונתנו, שיבוא לחשוב ולהאמין שיש יתרון לעשרת הדברות על שאר התורה, וזה דבר קשה עד מאד, שהאומר אין תורה מן השמים אין לו חלק לעולם הבא, כמבואר במשנה בסנהדרין (דף צ ע"א), ואין הבדל בין מי שמכחיש את התורה בכללה, לבין המכחיש פסוק אחד מן התורה, וכמבואר בגמרא שם/סנהדרין/ (דף צט ע"א), שהאומר כל התורה מן השמים, חוץ מפסוק זה שמשא מפי עצמו אמרו, אין לו חלק לעולם הבא, ולכן ראוי לסתום כל הפתחים המביאים לאמונה רעה זו, ולכן בטלו קריאת עשרת הדברות בכל יום, מפני תרעמות המינים, ומה שטען החכם האחר שאנשי כבל נוהגים לעמוד בעת קריאת עשרת הדברות, אין טענה זו כלום, לפי שאם נראה אנשים בריאים וחולים, לא נחלה אנחנו את הבריאים כדי שיהיו שוים לחולים, אלא נשתדל להברות את החולים להשוותם לבריאים, עד כאן דברי הרמב"ם.

1' ע"ע אורח סי' קד"ד סעיף ב' ורמ"א... אחר שקראו בתורה, ורמ"ב ס"ק ח'

מנפ"ע בן ספרד להגבי את פס"ת לפני הקריאה לפראות את הכתב ע"ס, אב"ד מנפ"ע אשכנז
להגבי את פס"ת לפני שאול"ם אורח אחר הקריאה. ע"ד פבד"ל בין מנפ"ע ספרד למנפ"ע אשכנז
פוא"ת הספר- ספר"י תורה של הספרדים מונחים בתיק וכשפותחים אותם מנפ"ע אשכנז אחר ו"א
יותר, ויול"ו פאשכנזים מחזיקים בע"י ח"ס ע"תם (ש"נ פחות שצ"עם כרוכים כל פא"ים) ואפשר
לפתוח את פס"ת כמה שרוצים, ולג"כ כתב פנ"ב שבשעת הגב"ה יפתח את פס"ת באופן שיראו
ע"ע אשכנזים.

2' ע"ע אורח סי' קנ"ז סעיף א' דברי המחבר... נספחת, ורמ"ב ס"ק ב'... בל"א נספחת'

אין לע"ע בגו"י פס"ת בידיו- אול"א או לאחוז בע"י ח"ס או להפסיק בין ידו לספר ע"י סליתו (ולכן
מראים את מקום הקריאה לנ"י שצ"ע ע"י, יד' ע"י מכ"ל, וכן פא"ע מנפ"ק לס"ת דרך ט"יתו או
חזרת פס"ת).

3' ע"ע ע"ש, ג"ד... פנ"ב ס"ק פ', ו', וז'

מנפ"ע לכבד לע"ע מ' ע"א ע"ל, ואם כי פ"ען ט"רים לכבד אדם חשוב בע"ע פנפ"ע לכבד
אפ"ל ק"ע ע"נ.

4' ע"ע ע"ש סעיף ג'

כש"ל"ו (וכן כש"ע"ו) יק"י שפתירה תפ"ה בא"ע. (וע"נ פ"עם לחז"ר את פס"ת בש"ע
פ"ע"ו).

5' ע"ע ע"ש סעיף ח' ורמ"א, ורמ"ב ס"ק כ"ע

אין ג"כ מכבדו ע"ס"ת שיחזיקו ק"ע

6' ע"ת אגרות מש"פ חלק אורח סי' ע"ח... בע"ס'

פ"י ר' מש"פ ח"ב לפחזיקו אדם דוקא, ול"א שיצ"ד"ו ע"ס ספ"ל.

7' ע"ע אורח סי' קנ"ט ורמ"א... ע"ת ע"ן ב"פ', ובמקומות...'

אסור ל"ב"ר לע"ע ע" שיחזירו את פס"ת לארון קודש, אב"ד מותר ל"ח"י לע"ע (כל זמן שאין פס"ת
פתוח). וכל מ' שפ"ת ע"ב ל"דו ח"ב לע"ע ע" פאר"ן קודש, ומב"ים את פ"ע"ים לנפ"ק את פס"ת.

8' ע"ע אורח סי' קד"ה סעיף י"ד ורמ"א

אין מב"ים ס"ת לקרוא מנ"ן אול"א אם פ"ב"אופו כמה ימים לפני כן וקב"ע ל"ו מקום, או לכבד אדם
חשוב (בתורה).

9' ב"אור פ"ע ע"ד אין מב"ים, ולד"נ...'

פנ"ב פת"ר לפ"ב"א ס"ת אפ"ל"ו לזמן הקריאה בל"ד אם פוא ל"ור"ק ע"ר. למע"פ. פנפ"ע לקרוא
בו לפחות ע"ש פ"ע"ם, וכש"ל"ים את פס"ת פנפ"ע ל"סותו בע"ת.

במקום מכובד שהוא לפני הבימה ולא אחורי הבימה
שהוא אחורי האנשים נמי הא אינו משומר שכיון
שהוא במקום נמוך ומקום גלוי שנקל לכל למשמש בה
אין זה שמור, ואף אם אין שם מי שימשמש בה
כגון שאין שם תינוקות נמי אין זה כבוד כיון
שאינו שמור בעצם.

6' בדבר ביהכ"ג שאין שם מי שרוצה להחזיק הס"ת
השניה עד אחר קריאת הראשונה, ורוצים
לעשות נקבים באיזה ספסל שיעמידו שם העמודים
של הס"ת הנקראים עצי חיים ותעמוד הס"ת סמוכה
לכותל של הספסל אם רשאים לעשות כן.

לע"ד נראה לאסור, דהנה איתא ב"ד ר"ס
רפ"ב שחייב אדם לנהוג כבוד גדול בס"ת ומטעם
זה הוא הדין שמסיק שם ומצוה לייחד לו מקום,
ודין הכבוד פשוט שהוא אף בזמן הקצר שהוציאו
אותה מהארון ובכלל הכבוד הוא שתהיה במקום
משומר ומכובד, ולכן אף אם יהיה בספסל העומד